

GVA-mentex Bad Reichenhall

Good to be back!

OVG door ABOO-klas 34

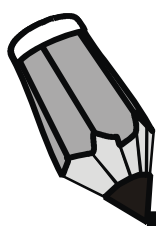

Herdenking waalcrossing 20 september 1944

PROMOTOR

contactorgaan van de vereniging van genie onderofficieren

Advertentie

Colofon

De Promotor is het contactorgaan van de vereniging van genie onderofficieren. De Promotor verschijnt eenmaal per kwartaal.

Redactie:

aooi T. van Bortel, hoofdredacteur
aooi N. Stip, redacteur en lay-out
aooi A. Wever, redacteur
smi M. Smulders, redacteur
sgt1 J. Mekkes, redacteur
smi M. Leysen, redacteur
sgt1 P. Vogelaar, redacteur
sgt R.J. Davies, redacteur
aooi M.J.C. v Veldhoven, redacteur buitenland
aooi F. Schiltman, fotograaf

Redactie-adres

Redactie Promotor
Stoelenmatter 38 5683 NS Best
intranet: n.stip@mindef.nl
internet: nstip@onsbrabantnet.nl

Aanleveren kopij:

Teksten kunnen bij voorkeur worden aangeleverd middels mail. Digitale foto's (het liefst 300 dpi) apart aanleveren bij het tekstdocument. Mening en zienswijzen, weergegeven in artikelen waarvan de schrijver wordt vermeld, zijn geheel voor diens rekening. De redactie behoudt zich het recht voor om ingezonden artikelen te weigeren of te redigeren. Op grond van de Auteurswet kan overname van artikelen en/of illustraties slechts geschieden met toestemming van de redactie.

Deadline kopij:

Promotor nr. 122 - 2008: vrijdag 12 december 2008.

Bestuur:

Voorzitter: aooi J.R.G. Beljaars
Secretaris: aooi A.T.H. van Ooijen
Smaragd 22, 5345 TM Oss. tel: 0412 - 643574
Penningmeester: aooi M. Curfs
Leden:
aooi L. de Vos
aooi H.G. Jorgens
aooi P.R.J. Metsemakers
aooi N. Stip
smi A.M.M. van Rhee
sgt1 G. Naves
sgt1 R. de Vries
sgt1 M.B. Waterreus

Ereleden:

J.J. de Wolf † J.H. Smit
P.M.A. van Dijk K.K. Thijssens
G.M. Beerkens C.J. Hamers
B.P.M. Oude Nijhuis

Doel:

De vereniging stelt zich ten doel:
de band onder de onderofficieren van de Genie bevorderen;
de belangstelling van de leden voor elkaars taken binnen het wapen bevorderen;
de leden in te lichten over de personele en organisatorische veranderingen, over oefeningen en andere gebeurtenissen bij het wapen;
de kennis verhogen over de geschiedenis van het wapen der Genie en het levendig houden van de tradities in het wapen.

Lidmaatschap:

De jaarlijkse contributie bedraagt €20,00 door een automatische incasso of middels telebankieren te voldoen bij de aanvang van het kalenderjaar c.q. na ingang van het lidmaatschap door overschrijving op postgiro 37.26.500 ten name van de penningmeester van de VGGO.

Internet:

Webmaster: Aooi b.d. Bernhard Oude Nijhuis
Url: <http://www.vggo.nl>

Druk:

DRUKKERIJ HUB. TONNAER B.V.
WWW. HUB-TONNAER.NL

Adverteren, profileren en/of exposeren kan niet de voorkeur van verwerving inhouden.

Commerciële exploitatie:

NABER
MEDIAEXPLOITATIE B.V.

Email: info-nme@home.nl

Inhoud

- 8 Verslag GVA Bad Reichenhall
- 11 Good to be back
- 14 “Lopen, lopen, lopen, berg op en berg af”
- 16 Genie-onderofficier in de compagniesstaf, een onmisbare force multiplier
- 19 Geniemuseum wordt steeds meer het Huis van het Regiment Genietroepen
- 20 Bruggenbouw boten
- 21 Voormalig genist maakt carrière in de bouwwereld
- 24 W(aardevol) I(nstrument) voor K(ennis) I(nteractie)
- 27 Het KennisCentrum Genie
- 28 Lessons Learned: Willen is kunnen!
- 29 CSM, Ik wil graag naar de KMS!
- 32 Operaties in Verstedelijkt Gebied, ABOO 34
- 34 Herdenking waalcrossing 20 september 1944

(.)

RUBRIEKEN

- 4 Voorwoord
- 5 Redactioneel
- 5 In de volgende Promotor
- 5 Wie ontvangen de Promotor
- 7 De VGGO was present!
- 7 Mededelingenkaart
- 13 De “Kenschets”

(.)

3

Voorwoord

Hedel 25-9-2008

Toine van Boxel zat flink achter mijn voden aan. Hij, als redactievoorzitter, wilde op zeer korte termijn beschikken over het voorwoord. Maar ik had nauwelijks inspiratie. Best lastig. Bernard Oude Nijhuis en het dagelijks bestuur zijn recentelijk nogal druk geweest om de nieuwe website verder invulling te geven en ook hij zat mij achter de voden aan met het verzoek om de webpagina te vullen waarop de verenigingsactiviteiten beschreven zijn. Een opgejaagd mens wordt creatief en dat bracht mij op het idee om het nuttige met het aangename te verenigen en u te tracteren op die bewuste pagina. Door dat, voor deze ene keer, als voorwoord te gebruiken! Twee vliegen in één klap. Daar gaat ie:

Wat is de VGOO, wie kunnen er lid worden en wat doet de VGOO voor haar leden en voor het wapen der Genie?

De vereniging is opgericht op 8 december 1976 en heeft haar bestaansrecht dus al ruim dertig jaar bewezen! De VGOO is op de allereerste plaats een netwerk van actief dienende (beroeps) en oudgediende (zowel beroeps als ex-dienstplichtige) genieonderofficieren die, door lid te zijn van de VGOO, actief invulling geven aan hun gevoel van samenhang. En

er trots op zijn dat zij genieonderofficier (geweest) zijn! De ruim 600 leden begrijpen dat je 'sterker staat' wanneer je als onderofficierskorps de handen ineen slaat en je verenigt. Alle activiteiten die de VGOO ontplooit zijn een uitvloeisel van de, in 1976 geformuleerde doelstellingen. We zijn geheel onafhankelijk, financieel gezond en geheel zelfstandig. En daar zijn we erg trots op.

Wat betekent de VGOO in de praktijk voor haar leden?

De VGOO biedt twee communicatieplatforms aan voor haar leden. We doen dat door deze website www.vgoo.nl waarop u de meest actuele informatie, brieven, foto's en interessante 'links' kunt laten plaatsen of raadplegen. En waar u desgewenst ook uw verhaal of foto's kwijt kunt.

En het 4x per jaar uitbrengen van de Promotor. De Promotor is ons moderne verenigingsblad dat zowel binnen als buiten het wapen der Genie uiterst gewaardeerd wordt. Een vakblad vol met wetenswaardigheden, nieuws en de laatste ontwikkelingen binnen de VGOO en binnen het wapen der Genie. En vooral ook: vol met ongcensureerde meningen, ideeën en ervaringen van uw collegae genieonderofficieren.

Het bestuur vertegenwoordigt alle VGOO-leden bij droeve en blijde gebeurtenissen waarbij niet iedereen in persoon aanwezig kan zijn. Het bestuur is, zo veel als mogelijk, uit hun naam, aanwezig bij begrafenissen, langdurig of ernstig zieken, dienstverlatingen, medaille-uitreikingen, diploma-uitreikingen, de passing-out (KMS), commando-overdrachten en conferenties aanwezig. Onze fraaie cadeaus, mooie bloemstukken en helaas ook onze indrukwekkende rouwstukken zijn inmiddels een begrip geworden binnen de Genie. De VGOO vormt op deze wijze het (trotse) gezicht van het gehele genieonderofficierskorps.

De VGOO organiseert ieder jaar een contactdag met al vast onderdeel de algemene ledenvergadering. Voor de partners wordt er op datzelfde moment een speciaal ladiesprogramma georganiseerd. We sluiten de dag traditioneel af met een heerlijke maaltijd. Op deze uiterst gezellige dag wordt het VGOO-netwerk voor de leden letterlijk tastbaar. De contactdag heeft vanzelfsprekend een hoog 'reüniegehalte' en is al jaren voor veel trouwe leden en hun partners een absolute 'must'!

Het bestuur treedt voor haar leden op als woordvoerder. De voorzitter heeft o.a. om die reden zitting in de Traditieraad Regiment Genietroepen (TRG). Hierdoor is de mening van de onderofficieren in de Traditieraad geborgd en oefenen wij daarnaast invloed uit op de bestemming van de gelden, die door de Stichting Vrienden van het Regiment Genietroepen (SVRG) zijn bijeengebracht en door de TRG worden toegewezen. De TRG bepaalt eveneens aan welke verdienstelijke genisten er een regimentswaardering zal worden toegekend. Ook daar hebben wij dus inspraak in. Verder heeft de VGOO zitting in de Stichting Geschiedschrijving Genie, Stichting Vrienden van het Regiment Genietroepen, de historische genieverzameling (Geniemuseum) en in de redactie van het regimentsblad 'De Genist'.

Door een jaarlijkse donatie te doen aan de Stichting Vrienden van het Regiment Genietroepen geven wij niet alleen in woord maar ook in daad invulling aan onze wens om het Regiment Genietroepen actief te ondersteunen

De VGOO geeft regelmatig give-aways (speldjes, smartcardholders, stickers en pennen) en relatiegeschenken (waardebonnen, schildjes en wijn) weg. En we staan ieder jaar met een standje op de Regimentsdag. Daardoor is de VGOO een zichtbaar en herkenbaar onderdeel van de Genie.

En, last but not least, kopen wij voor onze BD-leden ieder jaar weer de fraaie regimentsagenda aan en verzenden we deze naar hun huisadres!

Al met al genoeg redenen, zo lijkt mij, om lid te zijn of te worden. Door lid te zijn behoort u bij de groep onderofficieren die beseffen dat de VGOO bijdraagt aan de onderlinge samenhang en aan onze korpsgeest. Uw lidmaatschap blijft de belangrijkste voorwaarde om alle activiteiten te kunnen blijven ontplooiën. En ik hoef u niet uit te leggen dat het aantal VGOO-leden welke wij mogen vertegenwoordigen, van grote invloed is op de draagkracht van onze inbreng. Ik hoop veel VGOO-speldjes, smartcardholders en regimentsagenda's zichtbaar tegen te komen in ons korps. Want laten we maar eens stoppen met het al te bescheiden te zijn. De VGOO is een trotse vereniging en mag duidelijk gezien worden!

Aoi Joep Beljaars, voorzitter

(.)

Collega's,

Stukje bij beetje wordt de PROMOTOR een blad waarin eenieder zich kan herkennen. Een aantal terugkerende katernen zoals; de VGGO was present, de Kenschets, het Geniemuseum en het interview met een BD-er. Mogelijk ook een vaste plaats voor onze aspirant collega's van de ABOO. Wat u niet aantreft is de (o)verplaatsingslijst. Het is

blijkbaar niet meer mogelijk om een actuele lijst aan te leveren.

Vanuit mijn nieuwe functie bij het KC Genie neem ik u in een paar stappen mee op het intranet om de WIKI-dienst onder uw aandacht te brengen. In het digitale tijdperk is dit een middel om op een snelle wijze met elkaar van gedachten te wisselen over uiteenlopende onderwerp zonder daar vergaderingen voor te beleggen.

Een groeps commandant die zijn gedachten aan het papier toevertrouwd over zijn beleving van een Mentex (Mental Exercise) te Bad Reichenhall.

Inmiddels is de redactie druk bezig met de inhoud van alweer de laatste PROMOTOR van dit jaar. De Task Force counter-IED (Improvised Explosive Devices) heeft een aantal collega's bereid gevonden hiervoor een bijdrage te leveren. Maar ook naar de verhalen van uw belevenissen kijken wij reikhalzend uit!

Door uw bijdrages is dit weer een goed gevuld blad geworden en wens ik u veel lees plezier.

Toine v Boxtel

Hieronder een overzicht van een aantal onderwerpen die u in de volgende Promotor kunt verwachten.

- De geschiedenis van C-IED
- Praktijk Search in "de zandbak"
- Organisatie EARS
- C-IED in Afghanistan
- Berichten uit "de zandbak"
- Misschien wel uw reactie op één van de artikelen

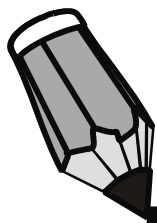
(.)

Wie ontvangen de Promotor:

- Leden van de VGGO
- Directie Dienst Vastgoed Defensie (DVD)
- Commando Landstrijdkrachten te Utrecht
- 13 Gemechaniseerde Brigade te Oirschot
- 43 Gemechaniseerde Brigade te Havelte
- 11 Luchtmobiele Brigade te Schaarsbergen
- 101 Gevechtssteun Brigade te Apeldoorn
- 1 Logistieke Brigade te Apeldoorn
- 11 Pantsergeniebataljon te Wezep
- 41 Pantsergeniebataljon te Oirschot
- 101 Geniebataljon te Wezep
- Genisten in de uitzendgebieden
- Defensie Materieel Organisatie (DMO) te Den Haag
- Koninklijke Militaire School te Weert
- Opleidings en Trainings Centrum Genie te Vught
- Aspirant Beroeps Onderofficiers Opleiding te Vught
- Regionaal Militair Commando's
- Paresto

(.)

Advertentie

De VGOO was present:

Toine v Ooijen was namens de VGOO aanwezig bij het aanmeren van ABOO 35 op 21 augustus 2008.

Op 4 september was de VGOO present bij de uitreiking van de bronzen medaille voor 12 jaar eerlijke en trouwe dienst aan sgt1 Huub Sagt. Helaas zijn er geen foto's gemaakt van deze hapening.

Het bestuur heeft een kadootje overhandigd ter verwelkoming van Iris, de dochter van sgt1 Gerben Naves en zijn vrouw Fiona.

De VGOO heeft een bloemengroet gebracht ter nagedachtenis aan het 1 jarig overlijden van Martijn Rosier.

Mededelingskaart

Hierbij stel ik u in kennis van:

- ☐ Dat ik lid wil worden van de vereniging genie-onderofficieren m.i.v.
- ☐-jarig ambtsjubileum op:
- ☐ Mijn huwelijk /-jarig huwelijksjubileum op.....
- ☐ Ter gelegenheid van voornoemd feit zal een receptie worden gehouden op d.d. Tijdstip..... plaats.....
- ☐ Toevoegen e-mailadres bij adresgegevens:
- ☐ Langdurig ziek thuis/ ziekenhuisopname m.i.v.
- ☐ Dienstverlating m.i.v.....
- ☐ Overige mededelingen

Naam :..... Regnr: Rang:

Adres :.....

Postcode: Woonplaats:

Handtekening:

verstuur deze kaart naar de secretaris:
A.T.H. van Ooijen, Smaragd 22, 5345 TM Oss.

Verslag GVA Bad Reichenhall

sgt Konings, 412 Pagnicie

Laat ik me maar eerst voorstellen. Ik ben de sgt Konings groepscommandant, opvolgend pelotonscommandant en af en toe pelotonscommandant bij 412 2de pel. De CSM vroeg mij om volgens mijn eigen beleving en ervaring een verslag te schrijven over deze Mental Training Excercise (Mentex). Onderwerpen in deze Mentex / GVA (grensverleggende activiteit) waren discipline, doorzettingsvermogen en kameraadschap, maar laten we maar beginnen bij het begin.

Persoonlijk vind ik GVA niet zo uitdagend, zeker niet in deze fase waar ik nu sta als groepscommandant. Te druk met andere dingen, te weinig tijd om enige groepsbinding op te bouwen of bij te spijkeren, maar dat is een persoonlijke noot die ik er aan toe voeg.

Ja, jullie zullen wel denken; "wat een gelul, je hebt toch je groep beter kunnen leren kennen tijdens de GVA". Dat had iedereen misschien gekund als niet alles door elkaar was gehusseld. Er zat totaal maar één groepslid in de groep waar ik ook bij zat. Verder wil ik kwijt dat dit natuurlijk niet mijn eerste GVA is. Deze GVA heb ik ook al een keer in de winter gedaan. Maar er kwamen natuurlijk weer touw, hoogte en lopen aan te pas, zoals vaak bij GVA het geval is. De voorbereiding voor deze GVA is gedaan door een halve ochtend aan de touwen te hangen bij de sport en een paar keer de touwbaan en de klimtoren te nemen en eenmaal 10 km met rugzak om een verplaatsing uit te voeren. Alle beetjes helpen zeggen ze wel eens maar soms ben je toch echt te laat om goed voorbereid te verschijnen bij een GVA, zoals nu, maar de tijd was er gewoon niet voor om ons hierop goed voor te bereiden. En soms is dat ook niet erg. GVA moet je gewoon doen, ondergaan, beleven, doorzetten, samen doen en af en toe ook in je eentje. Want aanmoedigen, voorwaarts schreeuwen kunnen we allemaal maar je zult het af en toe toch echt zelf moeten doen en ondergaan. De verplaatsing heen en terug met de bus was en is nog steeds mijn grootste GVA-moment geweest gedurende deze dagen. Dat ze daar nog niets op hebben gevonden zeg, op die bussen.

Op maandag vroeg op. Om 03.00 uur wakker worden, auto in richting Oirschot en dan de bus weer in om 05.45 uur en dat voor ongeveer twaalf uur lang. Nee, dat is pas GVA. Zoek het dan dicht bij huis en doe dan een weekje overleven op het gevechtsveld bij onze collega's in Roosendaal. Is ook grensverleggend, je hebt er ook je kameraden voor nodig en natuurlijk dat

stukje doorzettingsvermogen komt vast en zeker ook in het programma terug. Alleen die lange busreis van 12 uur, nee die gelukkig niet, die wordt dan maar een klein uurtje. Is

maar een voorbeeld hoor. Je hoeft het soms niet ver weg te zoeken om toch een Mentex te kunnen draaien. Oké, ik geef toe de omgeving hier is wat platter en de natuur is er niet zo mooi als daar, en je kunt er meer verschillende facetten aan toe voegen die hier in het platte Nederland misschien iets minder snel kunnen. Dus toch nog iets positief gevonden over de GVA. De eerste twee dagen van de GVA werd onze groep ook weer verdeeld in tweeën. Daar werd ik natuurlijk het baasje van met als plava (plaatsvervangend groepscommandant, red.), mijn kapitein. Na enige informatie te hebben ontvangen van de sportinstructeurs en de verstrekking van de extra uitrustingstukken zijn we de tweede dag begonnen met hoogspielbahn en canyoning.

Eerst natuurlijk het begin van de dag de inspectie van de spullen van de mensen en dan naar het eerste gedeelte de hoogspielbahn. Na dit alles gedaan te hebben, waar de meeste mensen misschien hun persoonlijke momentje hebben gehad, gingen we 's middags canyoningen. Einde-

lijk iets nieuws wat ik nog nooit gedaan had. Na ons zelf in het droogpak te hebben gehesen konden we eerst nog een klein stukje gaan verplaatsen en dat was toch geen fijne wandeling bij de hoge temperatuur en dan ook nog een droogpak met zwemvest aan en natuurlijk geen flesje water bij, want dat lag nog lekker bij je rugzak bij de outdoorshop, handig..... Eindelijk bereikten we het punt waar we, na uitleg van de instructeur, het water ingingen, een rivierstroompje af.

Het begon goed, maar het eindigde veel te vroeg, jammer. Na een lange wandeling terug naar de outdoorshop was de dag weer voorbij. 's Avonds nog een evaluatie, ja want dat hoort er ook

bij in het moderne leger. Eerst met de sportinstructeurs persoonlijk en daarna met de hele groep werd er geprobeerd, voor mijn gevoel, het onderste uit de kan te halen over discipline, doorzettingsvermogen en kameraadschap. Na nieuwe info over de volgende dag en deze door te hebben gegeven aan de rest van de groep zat de eerste echte dag van de GVA er weer op.

Dag 2 op naar de klettersteigen nog wat..... wandklimmen alleen waren

er nu geen blokjes maar iets grotere nietjes in de rotswanden aangebracht. Maar het begon natuurlijk met een flinke wandeling met een groot stijging-percentage en als

opwarmertje was dat toch niet misselijk. Daarna was het wat soepeler je hoefde alleen maar de nietjes te volgen en paar keer aan een touw te hangen om naar een andere zijde te komen, iedereen deed plichtsgetrouw zijn dingetje. Oké, het was niet altijd even leuk om een berg op te lopen voetje voor voetje, maar de groep was hier zeer rustig onder en gevloek hoorde je ook niet. Dus als groepscommandant had ik het niet zo druk. Maar toen de afdaling, nee, geef mij maar stijgen. Dit gedeelte van de top terug naar het basiskamp zeg maar, dat gaf op mijn bovenbenen een grote impact, deze afdaling had niet langer moeten duren langs dat mooie gladde grintpad naar beneden waar je nergens goed op kon afremmen. De kramp schoot er bij mij links en rechts paar keer goed in.

Eindelijk weer terug op de overnachtingplaats, kon men nogmaals naar boven klimmen om langs een touw weer naar beneden af te tokkelen. Ja, het houdt je

bezig. Na deze dag, die weer werd afgesloten met een mooie evaluatie, konden we ons gaan voorbereiden op de laatste twee dagen. De grote klim en de afdaling van de berg met het mooie kruis erop dat op ongeveer 2000 meter hoogte staat. Ietsje meer of minder maakt nu even niks uit, toch? En gezien hoe de collega's van het bataljon eruit zagen toen ze eindelijk weer terug waren bij de overnachtingplaats, konden deze dagen voor sommigen toch een zware toer worden. Misschien telde de leeftijd ook mee. Vol moed stapten we donderdag in de bus om het eerste gedeelte van de klim ons lekker te laten verplaatsen met de bus. Dit gedeelte kon voor mij niet lang

genoeg duren, maar na al het goede komt een eind en nu ook weer. Bus uit, stokken uit-schuiven, rugzak om en lopen maar, bergpad op totdat jammer ge-

noeg een aspirant onderofficier voor de Genie uit moest vallen. Tranen stonden in de ogen, maar er zat niks anders op om de aspirant niet verder te laten lopen. Nadat de collega afgevoerd was door een sportinstructeur konden wij onze weg weer vervolgen. Op naar het volgende slachtoffer die zich al na enige tijd aanbood om gestrekt te gaan. Op de berg stond een berggeit die op enige meters van ons stond toe te kijken hoe wij al ploeterend de berg op aan het sjouwen waren. Na dit incident, (derde incident al, eentje heb ik er gemist) was het tijd dat de sm van de sport toch een klein motivatiepraatje moest houden tegenover de groep. Drie uitvallers op zo'n kort tijdsbestek was teveel zeg maar. Na dit korte praatje gingen we weer met volle moed verder met de bergtocht. Links en rechts kwam men toch al de eerste sneeuwplekjes tegen en begonnen de rugzakken bij sommigen mensen toch niet meer zo fijn te zitten als in het begin. Dit kan ook te maken hebben dat het voor veel mensen de eerste keer was dat men met een andere, grotere, niet goed afgestelde rugzak rondliep i.p.v. het mooie kleine originele rugzakje wat de militair in de AMO krijgt. Of je moet naar luchtmobiel gaan, dan krijg je tenminste wel gelijk het goede spul, maar ja we zijn toch één leger of niet soms? Na een lange beklimming in de steeds dichter wordende mist, maar als je het niet meer goed kon volgen dan volgde je gewoon die japanner die voor je liep, die al die steentjes mooi wit schilderde met rode stip in het midden, kwamen we eindelijk aan de top en werden we gefeliciteerd door de sportinstructeurs. Nadat we hadden genoten van het mooie uitzicht, (niet dus, want de mist was op dat moment zeer dicht en na

een paar lollige opmerkingen van een collega dat we helemaal niet zo hoog zaten en dat er gewoon een snelweg langs (liep) zijn we gaan afdalen richting onze slaapgelegenheid voor die nacht. Daar aangekomen kon ik eindelijk weer op adem komen door een sigaretje te roken wat daar weer was toegestaan. Na inspectie van mijn eigen spullen en het slaapvertrek in orde te brengen en natuurlijk alweer die mooie evaluatie, kon ik genietend na een biertje

met volle moed mijn nest in, om daar te gaan genieten van mijn rust. Dat duurde niet zo lang want er sliepen natuurlijk ook een paar officieren op de kamer, waarvan eentje vond dat hij die avond nog zijn voorbereidingen moest doen, terwijl iedereen toch echt wel naar bed wilde. Leve de oordopjes!

Na een goede nachtrust en een stevig ontbijt gingen we weer op pad, maar er moest natuurlijk eerst nog een controle worden uitgevoerd op de spullen en de kamers. En na 3 dagen klopt het bij sommige mensen nog steeds niet tussen de oortjes. Beetje jammer allemaal. Na dit alles konden we eindelijk op weg naar de 100 meter afdaling en de grot. Eerst een stukje verplaatst, toen met het touw naar beneden en dan de grot in en weer terug de berg op om de rugzakken op te halen. Daarna via dezelfde weg de afdaling weer voortgezet langs een mooi stukje natuur. Ja, met een omweg kom je er wel! Eindelijk kwamen we weer terug in het dal om het laatste stukje langs een mooi stromend beekje te vervolgen tot aan een waterrad. Hier werd even-
tjes haltgehouden en een opdracht verstrekt aan de groeps-
leider. De opdracht was om het laatste stukje te volbrengen door een halve speedmars te doen, die eerst bergje op ging en daarna half glooiend naar beneden. Dit alles mocht niet langer duren dan 18 minuten. Het puntje doorzettingsvermogen, kameraadschap en het stukje discipline zou hier goed in terug komen. Rugzakken werden gewisseld en volle flessen water werden wat lichter gemaakt. En de sportieve en minder sportieve werden vooraan gezet en de 18-minuten durende speedmars kon beginnen. Sodeju..., wat viel dat eerste stuk tegen. Ik was continue naar zuurstof aan het zoeken, ja aan het zoeken. Hier en daar werd er ook gelukkig tegen mijn rugzak geduwd. Eindelijk bij de top aangekomen, ging het eigenlijk weer vanzelf, langzaam kom je toch weer op adem om de andere mensen weer te helpen. Samen met de kapitein hebben we nog een persoon letterlijk meegetrokken want die wist de weg helemaal niet meer. Eindelijk als groep aangekomen bij het vervoer, kon iedereen bijkomen van deze toch wel stevige inspanning. Je merkt op dat moment ook dat je veel dieper kunt gaan dan je zelf denkt, het laatste stukje van 18 minuten zegt voor mij heel veel. Je kunt er als groepscommandant

veel uit halen, ook voor jezelf. Ook al ben je niet de jongste meer op dit vlak, het kan wel een meetmoment voor je zijn hoe je ervoor staat als eenling en als groep waar je deze GVA mee hebt gedraaid. Iedereen was weer bij zijn positieven om de andere groep versplinterd binnen te zien komen om daarna lekker met de Walibi (bijnaam van een vrachtauto met personenvervoeraanpassingen. Red.) terug te verplaatsen naar de slaapgelegenheid. Om daar zo snel mogelijk alles in te leveren, te eten, te evalueren om daarna op appel te gaan. Op het appel werd de *Best Men* voorgedragen.

Toch weer een onderofficier, alleen wat ouder (in rang en leeftijd) dan ik. Vervolgens op het sein wachten om de bus in te gaan en weer wakker te worden in Oirschot.

Maar ja deze busreis was voor mij ook weer een GVA-moment, het positieve hieraan was dat ik van een GVA weg ging en niet er naar toe.

Mijn beleving aan deze GVA was, en is nog steeds, er komt altijd touw, hoogte, lopen, rugzak en klimmen in voor, alleen is het weer iedere keer anders. Wanneer ga ik GVA duiken? Of GVA parachutespringen? Of weer een keer overleven op gevechtsveld bij onze vrienden in Roosendaal? Ik bedoel maar te zeggen, ik doe dit gewoon en heb er eigenlijk geen beleving bij. Het is een stukje van mijn werk, wat ik doe en waar ik voor betaald krijg en gelukkig niet voor hoeft te betalen om zulke dingen te mogen doen. Vaak denk ik dat er te zwaar wordt getild aan een GVA en dat de drie onderwerpen er zeker in terug moeten komen en dat jij als groepscommandant maar weer een oplossing moet aandragen hoe je een vent beter de berg op kan begeleiden. En soms denk ik dan ge-
woon van: "Vent loop die berg op, je krijgt er voor betaald en niet zeiken nu! Ja, duidelijk! Anders zoek je het maar verder op".

En ik begrijp dat die drie disciplines terug moesten komen elke dag, want je hebt gewoon je uitrusting nodig voor dit soort GVA en dan moet je er gewoon voor elkaar zijn dat voorop gesteld. Maar plezier mag ook worden beleefd tijdens een GVA en dat mis ik wel eens af en toe.

Ik hoop dat dit verhaal niet teveel negatief overkomt, want dat moet het zeker niet zijn. Het was een gedachte van mijn beleving van deze GVA.

Op naar de volgende
GVA.....

(.)

Tijdens de recentelijk gehouden VGOO-contactdag (Hoog Brabant –vergadercentrum) te Utrecht, werd ik gevraagd om iets te schrijven voor het VGOO-magazine. Allereerst wil ik melden dat de dag weer geslaagd was en dat actiefdienende en oudgedienden (lees bd-ers) elkaar nog steeds veel te vertellen hebben en aan saamhorigheid geen gebrek.

Tijdens de vergadering werd wederom de vraag gesteld, waarom er zo weinig jonge collega's aanwezig zijn. Dat is steeds weer de vraag voor het bestuur en voor de aanwezigen. Maar ook voor mij als lid een vraag. Ik hoop dat na het lezen van dit epistel de jonge collega's onderofficieren nu eens de stap willen nemen en van deze gelegenheid gebruik maken. Met andere woorden: "kom jonge collega onderofficieren laat u eens zien en geniet van een dag als deze". Ik ben overtuigd van het feit dat zeker bij de Genie jong en oud goed samen gaan en sterker nog er valt echt wel te lachen. Daarbij is het goed om contacten te leggen en vaak snijdt het mes dan aan twee kanten.

Maar goed waar gaat dit schrijven over!! Mijn titel is "Good to be back" dat geeft iets aan. Ongeveer 5 jaar geleden ben ik van het groen over gestapt naar de 'BestuurStaf' in Den Haag. Ik was enigszins weg bij het 'groene leger' en heb vanaf de zijkant mogen mee maken wat er speelt en heerst bij de groene collega's. Van verre lijkt het allemaal wel mee te vallen en ik denk het is nog niet zover. Te denken valt aan minder personeel de hoge uitzenddruk, dit alles heeft zijn neerslag op het 'groene leger'. Eigenlijk bedoel ik de 'Krijgsmacht' in zijn geheel, want we zijn allemaal onder één geschaard. Tijdens mijn functie had ik te maken met militairen uit alle gelederen Luchtmacht, Marine, Landmacht en Marechaussee. Wat opviel was de bereidheid en de gewilligheid op de werkvloer om samen tot een doel te komen. Mooi om te zien en te ervaren.

Maar nu! Sinds 1 mei jl. ben ik aangesteld als Compagnies Adjutant 102 Elektronische Oorlogsvoering Compagnie in 't Harde. De cie maakt deel uit van 103 ISTAR-bataljon (Intelligence Surveillance, Target Acquisition, Reconnaissance Battalion) of te wel een Inlichtingenbataljon, één die zijn weerga niet kent.

Wat is eigenlijk ISTAR?¹ ISTAR is een veelgevraagde eenheid bij iedere operatie. De eenheid is dus altijd bij uitzendingen betrokken. Het personeel van de eenheid komt overal ter wereld tot inzet. Het personeel dat alle inlichtingentaken moet

uitvoeren is ons voornaamste kapitaal. Zorg voor ons personeel schrijven we dus met hoofdletters. Dit is geen exclusieve taak voor commandanten of personeelsfunctionarissen maar een zorg voor ons allen. Als ISTAR werken we aan één inlichtingenproduct. We verwachten dat mensen ook over de 'muurtjes' van de eigen eenheid uit kijken. De grote verschillen tussen de subeenheden is geen punt van zwakte, onze veelzijdigheid is juist onze kracht. Gezamenlijk leveren wij ons product. Ons motto is: "Met elkaar kunnen we veel, zonder elkaar zijn we niets".

De laatste zin spreekt mij enorm aan. Ik ben van mening dat dit niet alleen voor alle medewerkers ISTAR geldt, maar voor alle medewerkers van onze 'Krijgsmacht'.

Het ISTAR-bataljon is opgebouwd uit een zestal sensoren te weten; 101 MI&ststes, 101 Artostbt, 103 GGV-esk en 104 GGV-esk en RPV-bt en 102 EOVC-cie. (bt =batterij)

Wat doen deze sensoren en hoe komen zij tot een product.

MI&ststes: het eskadron (esk) is opgebouwd uit, eskst, batst, humintpel, inlnpel, milgeopel en een logpel. De eskst en de batst scheppen randvoorwaarden zodat de pelotons hun werkzaamheden kunnen uitvoeren. Het humintpel is bezig op een menselijk wijze hun informatie te verzamelen. Het inlnpel bestaat uit inlichtingen-analisten. Het milgeopel is bezig om gegevens in- en op kaart te brengen. Het logpel is verantwoordelijk voor de logistieke ondersteuning.

101 RPV-bt: de batterij is opgebouwd uit btst, RPV-pel (2x), O&T-pel, hrstpel en een logpel. Het RPV-pel zorgt er voor dat de onbemande vliegtuigen worden ingezet en dat het gebied digitaal wordt weergegeven. Het O&T-pel draagt zorg voor de opleidingen. Het hrstpel draagt zorg voor het onderhoud van het materieel, waar onder de vliegtuigen. In Nederland heeft de RPV-bt een beperking v.w.b.het vliegen, maar in het uitzendgebied mogen zij naar hartenlust vliegen.

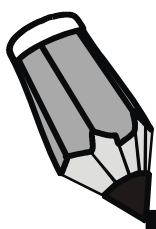
101 Artostbt: de eenheid is opgebouwd uit btst, rdrpel (3x) en een logpel. Deze eenheid is te omschrijven als 'Wapen Locatie Radar'. Zij kunnen de locatie waarnemen en opsporen van waaruit 'vijandelijk' vuur wordt uitgebracht en deze gegevens door te spelen aan andere eenheden.

102 Eovcie: de eenheid is opgebouwd uit een ciest, EOVC-pel (2x) en DC EOVC-pel en een logpel.

Een eenheid die zich veelvuldig bezig houdt met opsporen van radioverkeer en deze te lokaliseren, maar ook om te verstoren. Een eenheid die in het verleden van Eibergen naar Garderen is verhuisd. Dat is niet zonder slag of stoot gegaan. En sinds eind 2007 is de eenheid op de Luitenant Kolonel Tonnet gehuisvest. Dat betekent dicht bij de moedereenheid ISTAR en in een splinternieuw gebouw. Het gebouw wordt gedeeld met de opleidingsrichting Sigint/EOV van DIVI. Zoals het er nu voor staat komt het DIVI naar 't Harde en zal moge-

Advertentie

lijk gesetteld worden op Legerplaats Oldebroek (LBO).

Dat de EOVCie een bijzondere eenheid is, mag gezegd worden. In de eenheid is circa 70% kaderlid en de resterende 30% zijn manschappen of korporaals. Dat betekent voor een CA een 'hell of a job' en tevens een uitdaging.

De eenheid wordt grotendeels gevuld door onderofficieren en officieren van de Verbindingsdienst en mag als hofleverancier worden aangemerkt. Maakt dat voor alle andere wapen- of dienstvakken onbekend terrein? Nee, is mijn antwoord. In de eenheid zitten genisten, cavaleristen, infanteristen, artilleristen en afgevaardigden van Logistiek/ Bevo en Transport. Dat maakt het tot een bont gezelschap.

Ook bij de EOVCie is merkbaar dat er personeeltekorten zijn. De eenheid is voor circa 70 % gevuld en men heeft de priori-

teit gekregen om gevuld te gaan worden. Of dit gaat lukken is nog maar de vraag. Maar de toekomst ziet er redelijk goed uit. Dat we meer mensen kunnen gebruiken staat

buiten kijf. Dus bent u geïnteresseerd neem eens contact op en laat u eens informeren. Indien u een carrière gaat beginnen bij de EOVCie, dan ligt er een leuke en intrigerende toekomst voor u in het verschiet. Nadat u één of twee functies hebt vervuld kunt u richting het ISTAR-bat om u verder in de 'Inlichtingen' te gaan specialiseren. Maar ook een inlichtingenfunctie binnen een geniebataljon (lees S2) ligt binnen handbereik.

In het begin van mijn schrijven, sprak ik over de jonge collega's om zich te mengen tussen de ervaren collega's. Enerzijds het uitwisselen van ervaring binnen het Regiment Genietroepen. Anderzijds kan men informatie vergaren over de vakgebieden die er zijn en een keuze maken voor de toekomst. De toekomst van onze jonge collega's ligt in onze handen. En daar zijn wij ouderen verantwoordelijk voor.

Mocht u interesse hebben in een functie binnen de "inlichtingenwereld", dan bent u van harte welkom bij 103 ISTAR-bat.

Ik wens alle genisten veel leesplezier, Sodeju!!!

Met vriendelijk genie-groeten,

Aoi W.F. Kleinbussink, CA- 102 EOVCie

¹ bron: Welkom bij ISTAR-bataljon. Een informatieboekje 103 ISTAR-bataljon.

(.)

De "Kenschets"

“Lopen, lopen, lopen, berg op en berg af”

Aoi Alfredo Leenderts, Instrpel VEVO

Getuigenverhaal: Ton Jorna, Roermond - Limburg

Ton Jorna (1927-2006) vertrekt in 1945 met de eerste boot naar de strijd in Nederlands-Indië. Hij is één van de jongste oorlogsvrijwilligers onder de 4200 man die aan boord zijn. In de vier jaar in Indië maakt Ton Jorna de eerste en tweede politionele actie mee. Bij de tweede maakt hij als Militaire Politie deel uit van de brigade die Soekarno na zijn arrestatie moet bewaken. In 1990 wordt hij bestuurslid van het Comité Nationaal Indië Monument 1945-1962 in Roermond, een functie die hij vijftien jaar zal uitoefenen. In toespraken bij herdenkingen en reünies pleit hij voor erkenning van het gevaarlijke werk in Indië, waarbij 6200 Nederlandse soldaten omkwamen.

Getuigenverhaal: Jaap van Gemeren,

“Degenen die zijn teruggekomen, hadden daar allemaal een engeltje op hun schouder,” vertelt Jaap van Gemeren (1925). Hij vertrok op 26 oktober 1950 als soldaat bij de infanterie met het eerste detachement naar Korea. Tijdens de Nederlandse inzet in Korea sneuvelden 163 mannen: 123 Nederlanders en veertig Koreanen die aan de Nederlanders waren toegevoegd. Van Gemeren: “We hadden niets, we kregen niets en we deden niets anders dan lopen. Toen we naar Korea gingen, dachten we dat de oorlog al bijna over was. De Amerikanen waren zich immers aan het terugtrekken. Maar toen kwamen de Chinezen.”

De details van de inleiding zullen waarschijnlijk niet bij iedereen bekend zijn, Indië, Korea, ja daar hebben we wel van gehoord en in grote lijnen zijn de conflicten wel bekend. Dat de Korea oorlog de eerste (v)echt(e) VN missie met Nederlandse inbreng en met veel Nederlandse slachtoffers was, is voor veel militairen niet echt bekend. Daarnaast was het niet alleen de eerste VN missie met Nederlandse militairen maar ook nog eens een echte **Peace-enforcing** missie. De enige, officieel, tot nu toe.

met de “*fallen comrade*” ceremony, een manier om de gesneuvelde militairen te herinneren gedurende officiële bijeenkomsten van het Amerikaanse leger. Ik heb aangegeven dat ik ermee bekend was en zei dat, mits juist toegepast, het mogelijk ook in onze cultuur past. Het is een respectvolle “soldaten” manier om “gevalen kameraden” te ge- en herdenken tijdens bijvoorbeeld een Regimentsdiner. We hebben na wat gesprekken besloten om het e.e.a. voor te leggen aan het Regiment.

Wel nu, enige weken geleden werd ik gebeld door Kapitein der Genie (bd) Kees van Rijen naar aanleiding van het artikel “standing on the outside looking inside” uit de laatste Promotor. Een stuk waar ik enkele ideeën en of meningen naar voren wilde brengen over zaken die mij de laatste jaren zijn opgevallen. Een van die onderwerpen was het herinneren en gedenken van gesneuvelde militairen, recentelijk maar ook langer geleden. Kees van Rijen, oud Korea veteraan, vroeg mij of ik bekend was

stervende Nederlandse militair

Kees van Rijen

Hoe zit nu die “fallen comrade”ceremony in elkaar? Voor iedere officiële samenkomst van US Army militairen, vergelijkbaar met bijvoorbeeld ons Regiment Genietroepen tijdens een Regimentsdiner, wordt er stilte gevraagd en de spots gericht op een tafel met wit tafelkleed, daarachter een stoel, op de tafel een roos in vaas met lint, zoutvaatje, bord met bestek en een citroen en een omgekeerd wijnglas. Door het oplezen van een script wordt aangegeven wat de symboliek is van deze tafelopstelling. Het witte kleed staat voor de puurheid waarmee militairen hun missies uitvoeren, het zout voor de tranen van verdriet, de citroen voor het bittere lot van de gevallen, de roos als troost voor de familie, het lint in de kleur van het onderofficierskorps de lege stoel omdat de gesneuvelde collega er niet bij kan zijn en dus ook niet kan toosten, vandaar het omgekeerde glas. Echter de ceremonie wordt beëindigd door het glas om te keren en te vullen en toch te proosten alsof zij er toch bij zijn deze avond.

Wij beiden, Kees en ik, hebben deze ceremonie meer dan eens zien uitvoeren en hoe je het ook went of keert het is indrukwekkend maar vooral vol van respect voor de overleden collega's. Ik beseft dat veel van wat we bij de “buren” zien misschien wel leuk oogt maar niet één-op-één gekopieerd kan worden en een plaatsje kan krijgen in onze Nederlandse geniesoldatencultuur. Het gras is niet altijd groener bij de burens maar door een keer door zijn tuintje te lopen krijg je wel een beter idee van hoe groen het werkelijk is en hoe het voelt. Uiteindelijk maakt het niet zoveel uit **hoe** we gedenken maar het gaat er het natuurlijk om **dat** we gedenken.

Een van de redenen voor dit initiatief van Kees en mij is dat de onbekendheid over de offers en de herdenking van militairen uit het verleden, en de wijze van herdenking in het algemeen, iets is waar we allemaal aan kunnen bijdragen. Of als het nodig is veranderen. Mochten we dit nalaten dan zijn alle slachtoffers en hun daden maar ook alle lovenswaardige acties van overlevenden gedoemd om in de vergetelheid roemloos ten onder te gaan. Wie kent bijvoorbeeld nog Ronald Wind? Motorordonnans bij 41 Brigpagnie, verloofd en plannen om na de uitzending te gaan samenwonen. Gaat op uitzending als boordschutter want hij wilde toch graag met de compagnie mee en er was geen motormuis in de OTAS. Hij is nooit meer thuis gekomen. Omgekomen tijdens de missie en misschien wel in de vergetelheid geraakt. Is dit het voorland van alle gesneuvelde militairen? Een onderdeel van de statistieken? Dat is niet juist en verdient zoals gezegd meer aandacht. Feit is dat er al meer aandacht is voor de offers die

militairen en hun families brengen. Echter door over de grenzen te kijken kunnen we misschien ideeën opdoen die in concept over te nemen zijn van onze buitenlandse vrienden. Mooi voorbeeld hiervan was begin september te zien in de documentaire; “Een lintje waard”, van de EO. De documentairemakers spraken met de ouders van Cor Strik, de eerste omgekomen Nederlandse militair in Afghanistan. De berging van Cors lichaam kostte de Amerikaanse Alex van Aalten zijn leven. In de documentaire komen op Memorial Day de wederzijdse ouders voor het eerst bij elkaar, een emotioneel moment. Samen luisteren ze naar de waardering die president Bush uitspreekt. Hoe reageert minister van Middelkoop op deze Amerikaanse manier van eren van hun gevallen militairen? Hoe pakken we dat in Nederland aan en hoe zou dat beter kunnen? In deze documentaire vertellen beide ouderparen hoe ze hun zonen missen, zoeken naar erkenning en vormgeven aan het gedenken. Minister van Middelkoop decoreerde Alex van Aalten postuum en sprak de Amerikaanse ouders toe met Psalm 23. Namens de nabestaanden van de overleden militairen in Afghanistan vroegen de ouders van Cor Strik aan premier Balkenende, generaal Berlijn en minister van Middelkoop om een speciale medaille ‘voor hen die het ultieme offer gaven, hun leven’. Minister van Middelkoop gaat in de documentaire op dat verzoek in.

Weblink <http://player.omroep.nl/?afID=7861586>

De wijze zoals wij het doen in Nederland is wel te verklaren. Ons Nederlandse leger heeft een eeuwenlange traditie van oorlog voeren maar we moeten ook niet uit het oog verliezen dat de laatste paar honderd jaar voor ons leger anders zijn verlopen dan voor legers uit bijvoorbeeld Amerika en Engeland. Na de 10-daagse veldtocht die eindigde op 12 augustus 1831 is het Nederlandse leger meer dan 100 jaar lang niet in actie geweest. Waar andere legers door krijgstochten en veldslagen de tradities zagen groeien, groeide ook het historisch besef. Was het voor ons leger en vooral voor de soldaten en onderofficieren een periode waar wij ver naar de achtergrond verdwenen daar tegenover was de rol van onderofficieren in het Amerikaanse leger enorm belangrijk door bijvoorbeeld de gevechten tegen de indianen die *hit-and-run* tactieken gebruikten en grote eenheden dus geen kans van slagen hadden. Al met al verklaarbaar in mijn ogen waarom wij nog in de kinderschoenen staan als het gaat om dit soort tradities. Wij zijn pas een paar decennia aan het “vechten”. Koppel je dat ook nog aan onze “doe maar gewoon” mentaliteit dan is het zeker verklaarbaar. De periode waar we echter nu in leven, en zoals het er de komende 10 jaar zeker nog naar uitziet, dwingt ons om meer aandacht te besteden aan tradities die recht doen aan de offers die de militair en zijn of haar familie brengen, nu maar ook een paar decennia terug.

Mocht je meer willen weten of gewoon reageren dan ben ik te vinden op het “net” of via de redactie.

(.)

Zoals onze hoofdredacteur meerdere keren heeft aangegeven ontplooit ons wapen zoveel activiteiten dat er voldoende inspiratie voorhanden is om het toetsenbord ter hand te nemen om een artikel te schrijven voor de Promotor. Zoals ik in een eerder artikel heb aangegeven waardeer ik het zeer dat Arno Bos regelmatig van zich laat horen. Deze keer betreft het een voorstel voor een reparatieslag om de positie van de onderofficier in de compagniesstaf te versterken. Een artikel dat ons allen aangaat en daarom is een reactie op zijn plaats.

Genie-onderofficier in de compagniesstaf, een onmisbare *force multiplier*¹

aooi Martin van Veldhoven, CSM JLSG – NRF 12

Bergen-Hohne² 1983, een jonge groepscommandant meldt zich bij de CSM van 41 Pantsergenie-compagnie. Na een goed gesprek wordt hij door zijn Opvolgend Pelotons Commandant (OPC) opgehaald en voorgesteld aan de collega's binnen de compagnie. In 1983 werd deze groepscommandant binnen zijn peloton begeleid door de 'oudste groepscommandant' en door zijn OPC. Binnen de compagniesstaf kreeg hij begeleiding van de sergeant verbindings, de sergeant verkenningen en de OPC van het klein verlot (KV) peloton. Zonder uitzondering sergeanten en sergeanten der eerste klas die binnen de compagnie waren doorgegroeid en de nodige kennis en ervaring konden overdragen. Deze jonge groepscommandant kreeg derhalve begeleiding van vijf ervaren collega's! De sergeant verkenningen, sergeant verbindings en OPC KV traden ook regelmatig op als 'hulpleiders' tijdens de vele oefeningen die op het programma stonden.

Het zojuist geschetste overkwam mij toen ik aan mijn start-functie begon en heeft een uitstekende basis gelegd voor de rest van mijn loopbaan als onderofficier. De onderofficieren in de compagniesstaf werden indertijd als de 'smeerolie' van de compagnie beschouwd. Dat zonder dergelijk onderofficieren een compagnie 'niet loopt' was algemeen bekend.

De huidige jonge groepscommandant heeft het wat dat betreft een stuk moeilijker. Op de werkvloer is het alleen maar drukker en gecompliceerder geworden en de drie in de inleiding beschreven ervaren sergeanten der eerste klas der genie in de compagniesstaf zijn er niet meer. Aooi Arno Bos heeft gelijk, een reparatieslag is noodzakelijk. Uitgaande van de door Arno Bos gevolgde stappen en mijn overwegingen die ik in dit artikel beschrijf kom ik echter tot een andere samenstelling van de compagniesstaf.

Het grootste verschil met de uitkomst van Arno Bos is dat ik kies voor een ervaren sergeant der eerste klasse voor de inlichtingen functie. Deze functie geeft deze categorie een unieke kans om door te groeien naar de sergeanten majoor functies in de compagniesstaf. Voor de adjudant zijn op andere niveaus geschiktere functies te vinden. De oudste onderofficier binnen de compagniesstaf blijft in dit voorbeeld de Compagnies Sergeant Majoor (CSM).

Bovenstaande mening neem ik mee in mijn volgende stap. In mijn voorbeeld blijven de CSM en SMOO, komt er weer een sergeant der eerste klasse terug in de staf, ten koste van de adjudant, en schuift de luitenant door naar het ondersteuningspeloton. Ik onderken dat bij de selectie van de CSM en SMOO de nodige zorgvuldigheid in acht genomen dient te worden. De ontwikkeling om een collega op zijn eerste sergeant majoor functie gelijk de functie van met name de CSM toe te kennen is ook naar mijn mening niet wenselijk. Zoals Arno Bos aangeeft dient de positie van de CSM versterkt te worden om te garanderen dat er meer ervaring en gezag binnen de compagnie aanwezig is en dat de CSM ook daadwerkelijk de 'hoogste' onderofficier binnen de compagnie is.

ONTWIKKELINGEN

De huidige groepscommandanten bij de pantsergenie worden momenteel ook nog eens met veel nieuwe ontwikkelingen geconfronteerd en een professionele begeleiding is derhalve noodzakelijk.

SERGEANT VERBINDINGEN

De ontwikkelingen op het gebied van communicatie technieken zoals de huidige verbindingssystemen en informatiesystemen als het ISIS, GIS, BMS en EOD-IS rechtvaardigt de keuze voor een onderofficier van de verbindingdienst als sergeant verbindings.

SERGEANT VERKENNINGEN

In de vorige Promotor heeft u ook het artikel van s.m. Marco Smulders kunnen lezen betreffende het vakgebied genie-inlichtingen. Het feit dat de sergeant verkenningen op het bataljonsniveau is ondergebracht heeft hier direct mee te maken. Voor meer achtergrond informatie over het hoe en waarom verwijs ik u graag naar eerdere publicaties in de Promotor:

- Nieuwe generatie pantsergenieverkenners, Promotor 111, maart 2006
- Thema Promotor genieverkenningen, Promotor 110, december 2005
- De Fennek, een nieuwe horizon voor pantsergenieverkenners?, Promotor 4, december 2004

COMPAGNIES INLICHTINGEN CEL

Het nut en belang van een Compagnies Inlichtingen Cel is mij volkomen duidelijk en ik ben in de gelukkige positie, zoals velen van u, dat ik uit eigen ervaring kan putten. Voor wat betreft de specifieke genie-inlichtingen (Demining, Search, EOR) vind ik wel dat er sprake dient te zijn van een verregaande integratie met de inlichtingencel van de manoeuvre. Een bij de genie-eenheid geïsoleerde genie-inlichtingen cel is een ver-

keerde ontwikkeling, ik ben daar een fervent tegenstander van. In een inlichtingen cel op compagnies niveau is de combinatie van ervaren manoeuvre mannen, genisten en getrainde inlichtingen functionarissen, waarbij er sprake is van een structurele inbedding van de genie-inlichtingen, een voorwaarde tot succes. Overigens wordt ook in NAVO cursussen het gebruik van de Compagnies Inlichtingen Cel gepropageerd. Met name in de *NATO C-IED Train the Trainer Course* op het Amerikaanse *Joint Multinational Readiness Centre* (JMRC) te Hohenfels wordt hier ruim aandacht aan besteed.

VAN MANOEUVRE TEAM NAAR HET COMBINED ARMS TEAM

Met ons optreden in Irak en Afghanistan is er momenteel sprake van een ontwikkeling naar kleinere gemengde eenheden, de Combined Arms Teams. Dit heeft vanzelfsprekend ook invloed op het genieoptreden, het niveau waarop gemengd wordt is immers omlaag gegaan van compagnie naar peloton. De kennis en ervaring die onze collega's momenteel in Afghanistan op doen dienen derhalve zorgvuldig vastgelegd en geëvalueerd te worden. Vervolgens dienen de conclusies die hieruit getrokken worden weer in het trainingsprogramma geïntroduceerd worden.

VAN YPR NAAR BOXER EN FENNEK

In de nabije toekomst gaat ook de pantsergenie van voertuigen wisselen. Ik las onlangs een uitgebreid en interessant artikel in de *Armex* met de titel "De pantserinfanterie in het nieuw – Het nieuwe infanteriegevechtsvoertuig komt er aan." De wisseling bij de pantserinfanterie maar zeker ook de wisseling van voertuigen bij de pantsergenie heeft een grote impact op het gezamenlijk optreden. Hier zal de komende tijd de nodige aandacht aan besteed dienen te worden.

De Boxer

TRAINING SUPPORT PACKAGES?!

De situatie zoals geschetst in het begin van dit artikel is binnen de compagniesstaf misschien niet te realiseren. Gezien het feit dat de huidige pantsergeniecompagnieën aangestuurd worden door een bataljonsstaf is er natuurlijk ook ondersteuning vanuit de bataljonsstaf te realiseren. Daarnaast is enige tijd geleden de ontwikkeling van *Training Support Packages* (TSP) opgestart op het OTCGenie. Met een juiste en gedetailleerde planning en door zwaartepunten te leggen

is er volgens mij op bepaalde trainingsmomenten zelfs meer begeleiding te genereren dan tot voor kort mogelijk was.

Een TSP is naar mijn mening alleen een steun voor de compagnieën als er sprake is van een geïntegreerde aanpak. Dus niet alleen de TSPn beschikbaar maken op een website maar ook personeel leveren tijdens trainingsmomenten om de

De Observer Trainer (OTr) evalueert een actie met de mannen van een luchtmobiele geniegroep (foto sectie communicatie 11 LMB (AASLT))

compagniesstaf te ondersteunen. Dit personeel kan afkomstig zijn van de bataljonsstaf, verkenner die op het bataljonsniveau zijn ingedeeld en personeel van het OTCGenie.

DE VOLGENDE STAP

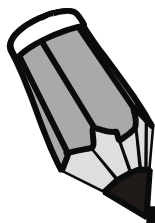
De afsluiting van dit artikel zou ik nagenoeg onverkort kunnen kopiëren van mijn vorige artikel in *Promotor* 117 van september 2007. We moeten zorgen dat alle ontwikkelingen en initiatieven in goede banen worden geleid. Een mogelijkheid om hier invulling aan te geven is het organiseren van een geniebrede workshop waar officieren en onderofficieren gezamenlijk aan de slag gaan.

(.)

1. *Force Multiplier: a capability that, when added to and employed by a combat force, significantly increases the combat potential of that force and thus enhances the probability of successful mission accomplishment. (Dictionary of Military and Associated Terms. US Department of Defence 2005)*

2. In 1983 was een deel van de toenmalige 41ste Pantserbrigade, deel uitmakend van de 4^e Divisie, gestationeerd in Bergen-Hohne en Langemanshof. 41 Pantsergeniecompagnie was de zelfstandige pantsergeniecompagnie van de brigade. De compagnie verhuisde in 1984 van Bergen-Hohne naar Seedorf.

Advertentie

Geniemuseum wordt steeds meer het Huis van het Regiment Genietroepen

Door Hans Sonnemans, museummanager

In het afgelopen half jaar waren er veel activiteiten in het Geniemuseum. We kijken hier in dit artikel kort op terug. Er worden veel groepen en individuele bezoekers ontvangen in het museum. Bovendien ontwikkelt het Geniemuseum zich steeds meer tot het Huis van het Regiment Genietroepen.

DRUKKE MAANDEN

Op 14 mei j.l. vond de officiële oplevering plaats van onze polyesterboot bruggenbouw RV276. Op de Pontonniersschool aan het Engelsche Gat werd de schitterend gerehabiliteerde boot overgedragen aan de Regimentscommandant, kol Tjeerd de Vries. Aoi Henk van Eck blikt verderop in dit artikel terug op een bijzonder renovatieproject.

Natuurlijk leverde het Geniemuseum ook een bijdrage aan de grootschalige viering van het 260-jarig bestaan van het Regiment Genietroepen in Vught. Honderden aanwezigen stapten zo van de feesttent het museumgebouw binnen. Historische voertuigen uit de museumcollectie waren op diverse locaties op het kazerneterrein te zien. In het Geniepark - de buiten-expositie van het museum - toonden tientallen re-enacters, "acteurs" in historische uniformen, een stuk levend genie-verleden.

Op 23 mei en op 18 september vonden de eerste beëdigingen plaats van nieuwe genisten in het Geniepark. Het pontonplaatvlot bood een prachtig podium voor de ceremonie. De receptie na afloop kon plaatsvinden in het museumgebouw.

Op 19 september was het museum het decor voor een bijzondere bijeenkomst waarbij P-CLAS, genm Marcel van de Broek, een baileybrug overdroeg aan de "Genisten met een missie",

Harrie Brekelmans, Henk Schuurs en Sjef Hamers.

HISTORISCH CLUSTER TIJDENS DE LANDMACHTDAGEN

Het Geniemuseum leverde ook een bijdrage aan de nieuwe opzet van het historische cluster tijdens de Landmachtdagen op 31 mei en 1 juni in de Genm de Ruyter van Steveninckkazerne. Voor het eerst waren daar de Defensiemusea, re-enactersverenigingen, de Rekwisietencollectie KL (het rijdend historisch erfgoed) samengebracht in één gebied

met een thematische opzet. De museummanager van het Geniemuseum fungeerde als clustercommandant.

De ingang werd gevormd door Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene en het daarachter gelegen gebied, met lage oude gebouwen en veel groen, werd geheel ingericht.

Het cluster kreeg logistieke steun van een team van 41 Pagnbat en vanuit het OTCGenie. Verder groeven enkele genisten een 50 meter lange loopgraaf, waar het publiek twee dagen lang doorheen trok! Het leverde een grote foto op de voorpagina van een regionaal dagblad op!

RIJKSVAARTUIG 29

Het vaarseizoen voor de RV29, het museumschip van het Geniemuseum, is inmiddels ook weer voorbij. Vanuit het Havenmuseum in Rotterdam zijn diverse vaartochten gemaakt. Het vrijwilligersteam voor de RV29 bestaat inmiddels uit twaalf personen; de meeste oudgedienden maar ook nog enkele actiefdienende genisten, waarvan vier met een groot vaarbewijs.

De Banenwinkel in Rotterdam heeft steun van de RV29 gevraagd bij enkele nautische evenementen, waar ze wervings- c.q. promotieactiviteiten ondernemen. In Dordrecht, tijdens "Dorth in Stoom" eind mei, gebeurde dat voor de eerste keer. Ons rijksvaartuig nam daar deel aan de vlootshow op vrijdagavond, met de spandoeken www.landmacht.nl, prominent aanwezig. Historie en werving gaan blijkbaar prima samen! Tijdens nautische feesten in Cuijk (de vierdaagse van Nijmegen) Sliedrecht, Willemstad en Maassluis hebben we dit herhaald.

Vanaf half oktober ligt de RV29 weer in Hedel. Daar kan klein onderhoud worden uitgevoerd. Bij het begin van het nieuwe vaarseizoen, maart 2009, keert het rijksvaartuig weer terug naar het Havenmuseum in Rotterdam.

Bruggenbouw boten

Door aoi Henk van Eck

In de loop der jaren van de vorige eeuw werden voor de bruggenbouw een aantal series boten bruggenbouw gebouwd. Voor de bouw van een pontonbrug in een rivier waren goed wendbare duwbotten nodig, die, met het oog op transport over de weg, niet te groot, maar vooral niet te hoog mochten zijn. De eerste (aluminium) duwbotten, genummerd 200 t/m 211 werden al gebouwd in 1949. Deze werden aangevuld met een serie stalen duwbotten, genummerd 220 t/m 242.

Uiteindelijk is er toch een behoefte ontstaan aan meerdere boten bruggenbouw. Dit kwam doordat we ons in die periode steeds meer gingen richten op het ons toegewezen verdedigingsvak in de Noord-Duitse Laagvlakte met als grote rivieren de Weser en de Elbe. Daarom werd in het begin van de jaren zestig de ontwikkeling gestart van een nieuw type boot bruggenbouw, gemaakt van polyester. Uiteindelijk werden de series 250 t/m 276 en 350 t/m 376 gebouwd.

RV276

De "polyboten" hebben dienst gedaan tot 1988. De pontonplaatbrug werd vervangen door de vouwbrug en de polyester boot bruggenbouw door de huidige stalen uitvoering die zijn gebouwd door de firma Damen Shipyards. De RV276 bleef behouden voor het Geniemuseum. Jaren heeft de polyboot, samen met het pontonplaatvlot, deel uitgemaakt van de buitenexpositie in het Geniepark.

Enkele jaren geleden werd het idee geboren om de RV276 in zijn oude glorie te herstellen. De boot ging hiervoor weer terug naar de Pontonniërschool. Het was echter makkelijker gezegd dan gedaan. Een stappenplan hadden we niet, want de

door osmose? Was het te repareren? Hiervoor heb ik in de zomer van 2006, de mannen van de Marinewerf in Den Helder benaderd. Daar werd uiteindelijk een fantastische job geklaard. Het polyester werd hersteld en gerepareerd en veel toebehoren, zoals de vlonders, de ruit, de letters en cijfers en

diverse andere onderdelen, werden vervangen.

OUDE GLORIE

Vanaf 2006 was het rehabilitatieproces dus gaande: dan weer actief, dan weer rustend, gewoon vanwege het feit dat we nu eenmaal een opleidingseenheid zijn met nog talloze andere opdrachten. Toch is door mijn mannen met regelmaat tijd en ruimte gevonden om aan de 276 te werken. Bij het minutieuze, secure en geduldige werk is door hen veel tijd geïnvesteerd. Twee jaar lang is het RV276 bijna dagelijks onderwerp van gesprek geweest. Wie gaat wat en hoe doen? Lukt het allemaal? Kunnen we het wel aan? Maar steeds geweldig ondersteund met raad en nog meer 'daad' door de mannen van 330 Hedel, is het gelukt om het RV276 weer in oude glorie en in een perfecte staat te brengen.

(.)

toestand van de RV276, de kennis voor de rehabilitatie, de benodigde materialen, en de benodigde tijd waren factoren waar wij geen invloed op uit konden oefenen. Twee criteria speelden een belangrijke rol.

MOTOR EN POLYESTER

Ten eerste, de motor. Hoe was de toestand? Was het ding überhaupt nog wel aan de praat te krijgen? Hadden ruim tien jaar blootstelling aan weer en wind niet te veel schade aangericht? Daarover volgde vrij snel uitsluitsel, want na een dagje smeren en controleren lukte het de mannen van 330, de motor geluid te laten produceren. Het geweldige en bekende motorgeronk klonk weer als vanouds!

Het tweede criterium was minstens zo belangrijk. Hoe had het polyester zich gehouden? Was het rot, verweerd of aangetast

Voormalig genist maakt carrière in de bouwwereld

Ank van Lier, Freelance journalist

Sergeant-majoor Peter Jacobs maakte in 1998 de overstap van de Genie naar de burgermaatschappij. Hier zag hij meer kansen om hogerop te komen. Nu, tien jaar later, is de Limburger bedrijfsleider bij een onderneming op het gebied van steigerbouw. „Hier ben ik helemaal op mijn plek. De dynamiek van een bedrijf in ontwikkeling past bij mij.”

Om te beginnen: wie is Peter Jacobs? En waarom koos je aanvankelijk voor een toekomst bij de krijgsmacht?

„Ik ben een Limburger in hart en nieren; 47 jaar geleden werd ik geboren in Geleen en vandaag de dag woon ik in Kerkrade. De bouw en alles wat daarmee samenhangt, hebben mij altijd gefascineerd. Daarom besloot ik na de middelbare school bouwkunde te gaan studeren, aan de MTS. Omdat er in die jaren - we spreken over begin jaren tachtig - weinig werk was als uitvoerder in de bouw, ging ik daarna aan de slag als timmerman. Maar dit was toch niet wat ik wilde. Daarom besloot ik te solliciteren bij de politie, de douane en het leger. Dit omdat ik een echte sportman was en graag een job wilde, die ook lichamelijk het nodige van mij vergde. Uiteindelijk kon ik bij zowel de politie als de douane en het leger aan de slag, maar ik besloot te kiezen voor de krijgsmacht. Dit omdat met name de Genie mij aantrok; alles wat met bouwen te maken had, vond ik immers interessant.”

U heeft toen eerst een opleiding gevolgd, neem ik aan?

„Ja, ik ben in 1983 gestart met de eenjarige opleiding tot onderofficier aan de KMS in Weert. Gelukkig kon ik daarna ook daadwerkelijk terecht bij de Genie. Toen ben ik dus naar Vught gegaan, voor de opleiding tot Onderofficier der Genie.”

Waar ging u aan de slag na het afronden van uw opleiding?

„Ik kon toen bij het 11 Geniebataljon in Wezep beginnen als groepscommandant. Hier gaf ik leiding aan dienstplichtige soldaten. Dit was een leuke tijd, ik kon het goed vinden met de meeste dienstplichtigen. Overigens vind ik het jammer dat de dienstplicht is afgeschaft, ik zie dit als een gemis voor onze samenleving. Mensen die in dienst hebben gezeten - en dan vooral bij de parate onderdelen - kijken doorgaans toch anders tegen verplichtingen aan. Zij hebben meer verantwoordelijkheidsgevoel, meer discipline.”

Hoe lang heeft u deze functie vervuld? En hoe zag het vervolg van uw militaire loopbaan eruit?

„Ik ben anderhalf jaar in Wezep gebleven. Van daaruit ging ik weer naar het Genie Opleidings Centrum in Vught. Daar heb ik als instructeur dienstplichtige onderofficieren en officieren opgeleid. Dit beviel ook prima. Deze functie heb ik uiteindelijk twee jaar vervuld, toen werd ik overgeplaatst naar het 41 Geniebataljon in Seedorf. Hier heb ik diverse functies vervuld, bij de A-compagnie, de C-compagnie en de bataljonsstaf.

De periode in Seedorf was een hele mooie tijd. Je was weliswaar 24 uur per dag met je werk bezig, maar dat heb ik nooit als zwaar ervaren. Mooi was de hechte band met de andere genisten, het was één grote familie.”

U werd ook nog enige tijd uitgezonden naar het buitenland?

„Ja, eind 1993 - toen ik dus nog bij het 41 Geniebataljon in Seedorf zat - ben ik voor zes maanden vertrokken naar

Mozambique. Ik wilde graag eens een uitzending meemaken en had me daarom opgegeven als vrijwilliger. In Mozambique was toen, na een jarenlange burgeroorlog, net een wapenstilstand gesloten. De VN wilde vervolgens graag snel verkiezingen organiseren. Maar om deze verkiezingen mogelijk te maken, was het belangrijk dat de wegen mijnenvrij werden gemaakt. Samen met elf andere Nederlanders heb ik toen een *demining-school* opgezet. Hier werden lokale mensen opgeleid tot *deminers*.

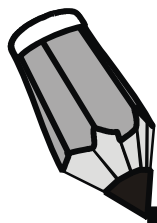
Ondanks dat we zeker goed werk hebben kunnen verrichten, waren er ook frustraties. Dit had vooral te maken met het feit dat wij als Nederlanders vooruit wilden, terwijl de VN de zaak vertraagde. Er zaten veel kopstukken uit het Midden-Oosten in de VN-top en die werkten een en ander nogal tegen. Eef Haar, onze commandant ter plekke, heeft daar een mooi boek over geschreven; 'In het Mijneveld'.

Achteraf gezien had Nederland beter niet alles via de VN kunnen laten lopen, we waren gewoon te afhankelijk van hen. De Noren konden bijvoorbeeld veel sneller werken, omdat zij hun eigen budgetten en materialen hadden.”

Zijn u verder nog speciale dingen bijgebleven uit de tijd in Mozambique?

„Wat ik nooit zal vergeten, is een tocht die ik op een zondagmiddag maakte met mijn collega Harrie Brekelmans. We besloten de omgeving te gaan verkennen en kwamen uiteindelijk in een vrij afgelegen gebied terecht. Daar kwam plotseling een groepje gewapende kindsoldaten uit de bosjes. Dit was erg confronterend. Gelukkig is er niets gebeurd.

Advertentie

We hebben hen afgekocht met een blikje cola en zijn vervolgens snel terug gegaan naar ons kamp."

Ging u, na de tijd in Mozambique, weer terug naar het 41 Geniebataljon?

„Nee, helaas niet. In de maanden dat ik in Mozambique zat, was het bataljon namelijk opgeheven. Dit betekende dat ik op zoek moest naar iets anders. Uiteindelijk ben ik toekomstige beroepsonderofficieren gaan opleiden aan de KMS in Weert. Dit heb ik ongeveer een jaar gedaan, toen ben ik naar de HOOV gegaan. Daarna werd ik bevorderd tot sergeant-majoor.

Vervolgens ben ik in 1996 weer terug gegaan naar het Genie Opleidingscentrum in Vught. Hier werd ik Hoofd Vakgroep Beschermingsconstructies. Dit was toentertijd een nieuwe functie.

Concreet hield dit in dat ik richtlijnen en opleidingen ging ontwikkelen voor beschermingsconstructies; bunkers, observatieposten, et cetera. Hiertoe heb ik veel samengewerkt met TNO en met de KMA. Daarnaast zijn diverse proeven gedaan, waarbij bijvoorbeeld beschietingen op een bunker werden nagebootst.

Overigens worden de richtlijnen die ik destijds ontwikkeld heb, vandaag de dag nog steeds gebruikt. Ik zie soms foto's uit Afghanistan met daarop 'mijn' bunkers. Dat is natuurlijk wel speciaal."

De functie van Hoofd Vakgroep Beschermingsconstructies heeft u twee jaar vervuld. Wat bent u daarna gaan doen?

„In 1998 besloot ik uit het leger te stappen en een baan te zoeken in de burgermaatschappij. Waarom? Omdat ik het idee had dat ik meer capaciteiten had en omdat ik hogerop wilde. En dat was niet mogelijk binnen de krijgsmacht. Vanwege de vele bureaucratie en omdat men in het leger veel waarde hecht aan bepaalde diploma's, bijvoorbeeld een HAVO-diploma. En dat had ik dus niet. In de burgermaatschappij kun je hogerop komen door hard te werken, inzet te tonen, terwijl je in het leger vooral afhankelijk bent van papiertjes. En dat is jammer."

Vond u snel een baan?

„Ja, gelukkig wel: bij de eerste sollicitatie was het meteen raak. Ik kon aan de slag op de afdeling personeelszaken van LSB-Steigerbouw in Geleen. En bij dit bedrijf werk ik vandaag de dag nog steeds. Alleen heb ik inmiddels een HBO-opleiding afgerond en vervul ik nu de functie van bedrijfsleider.

LSB-Steigerbouw heeft de afgelopen jaren een flinke ontwikkeling doorgemaakt. We bouwen niet meer alleen steigers, maar zijn bijvoorbeeld ook actief op het gebied van industriële isolatie. Het realiseren van een veilige werkplek op hoogte, dat is ons motto. De klantenkring van LSB-Steigerbouw is zeer divers; niet alleen bouwbedrijven maar ook industriële bedrijven kloppen bij ons aan.

Het werken bij LSB-Steigerbouw bevat nog steeds prima. Omdat mijn functie zowel management- als techniek-elementen bevat en omdat ik zowel intern als extern aan het werk ben. Daarnaast is het een bedrijf dat vooruit wil, dat continue in ontwikkeling is. Zo komen we bijvoorbeeld regelmatig

met nieuwe producten en diensten, denk aan de ontwikkeling van een kunststof steigerplank. Deze dynamiek past bij mij, ik wil ook altijd verder."

Met deze baan is de week waarschijnlijk goed gevuld?

„Ja, maar desondanks vind ik nog tijd om één avond in de week les te geven aan de Kader- en Ondernemersopleiding in de Bouw (KOB). Ik geef het vak Integrale bedrijfsvoering aan mensen die het zogeheten 'aannemersdiploma' willen halen. Het is leuk om kennis over te brengen, daar haal ik veel voldoening uit. Daarnaast blijf ik op deze manier ook zelf bij.

Maar dit is nog niet alles: ook help ik mijn vrouw met haar kleinschalige consultancy-bureau. Tenslotte probeer ik ook nog zoveel mogelijk tijd vrij te maken voor mijn vijf kinderen. Maar aan 24 uur in een dag heb ik eigenlijk te weinig."

Denkt u nog wel eens terug aan uw tijd bij de Genie?

„Jazeker. Ik vertel nog vaak over mijn tijd bij de Genie en denk er met een positief gevoel aan terug. Ook heb ik nog wel contact met sommige oud-collega's, voornamelijk met diegenen met wie ik in Mozambique en Seedorf heb gezeten. Daarnaast bezoek ik soms nog wel een reünie en lees ik trouw alle edities van de Promotor. Kortom: ik blijf de Genie volgen, zij het van een afstand."

(.)

W(aardevol) I(nstrument) voor K(ennis) I(nteractie)

aooi Toine van Boxtel, KC OTCGn

Sinds begin maart beschikt defensie en dus ook het OTCGenie over een WIKI pagina op het Intranet, bereikbaar via uw MULAN account. Kennismanagement heeft alles te maken met kennis delen. En kennisdeling heeft weer alles te maken met het vastleggen en overdragen van kennis, maar evenzeer met het zoeken en (kunnen) vinden van die vastgelegde kennis. Als er goede mogelijkheden zijn om te vinden (en dus ook om te zoeken) kunnen we pas echt aan kennisdeling toekomen.

KENNIS DELEN

U zoekt informatie. Waarover? Waarom? Wat precies? U weet dat wat u zoekt te vinden is, maar niet hoe of waar. Wat doet u dan? U vraagt het aan iemand. Wat doet die persoon dan? Hij vertelt u wat u weten wilt, of anders verwijst hij u naar iets of iemand anders. Wat is het voordeel hiervan?

Een mens begrijpt wat u bedoelt. U krijgt geen antwoord op uw letterlijke vraag, maar op wat u bedoelt. Ook wanneer u niet de juiste termen of formulering gebruikt. U krijgt alternatieven te horen. Dingen, termen, concepten waar u zelf niet aan had gedacht. Het antwoord dat u krijgt gaat dus niet alleen over de letterlijke vraag, maar ook over de vraag achter de vraag. Soms is daarvoor wat interactie nodig. Door er over te praten wordt een vraag pas echt duidelijk. Zo wordt het antwoord beter.

Computers kunnen dit niet zomaar. Ze zijn te letterlijk. Ze hebben geen idee dat een fiets en een rijwiel ongeveer hetzelfde zijn. Of dat je met fiest ook fiets bedoelt. Eén klein typefoutje en je krijgt een resultaat dat nergens op slaat. Computers kunnen over het algemeen weinig met "ongeveer".

Informatie zit in bronnen, informatiebronnen. In de normale wereld zijn dat mensen, websites, boeken, tijdschriften en/of bibliotheken. Als je iemand iets vraagt, kan het best zijn dat je als antwoord krijgt dat je één of ander boek moet doorbladeren, of een artikel in een bepaald tijdschrift moet lezen, of met die-en-die moet praten. Bij een voldoende heldere vraag is vaak niet de hele bron relevant. Een klein stukje is vaak genoeg, een fragment. Van een tijdschrift. Of een hoofdstuk uit een boek.

WAAROM EEN WIKIDIENST DEFENSIE?

De bovenstaande vraag zal in drie stappen kort en bondig uitgelegd worden hoe dit tot stand is gekomen. Een wikiwebsite is een goede aanvulling op een Content Management Systeem (CMS) als webapplicatie.

DE ESSENTIE:

- een CMS is een communicatiemiddel om een beperkte groep inhoudelijk opgeleide auteurs te laten communiceren naar alle medewerkers in een organisatie;
- een Wiki is een samenwerkingsmiddel om alle medewerkers te laten samenwerken aan het produceren van on-line documentatie, waarbij de groepstextverwerker (de Wiki webpagina's) en het forum (de overlegpagina's achter iedere Wikipagina) centraal staan voor de publicatie door iedereen op de werkvloer.

DE FUNCTIONALITEIT:

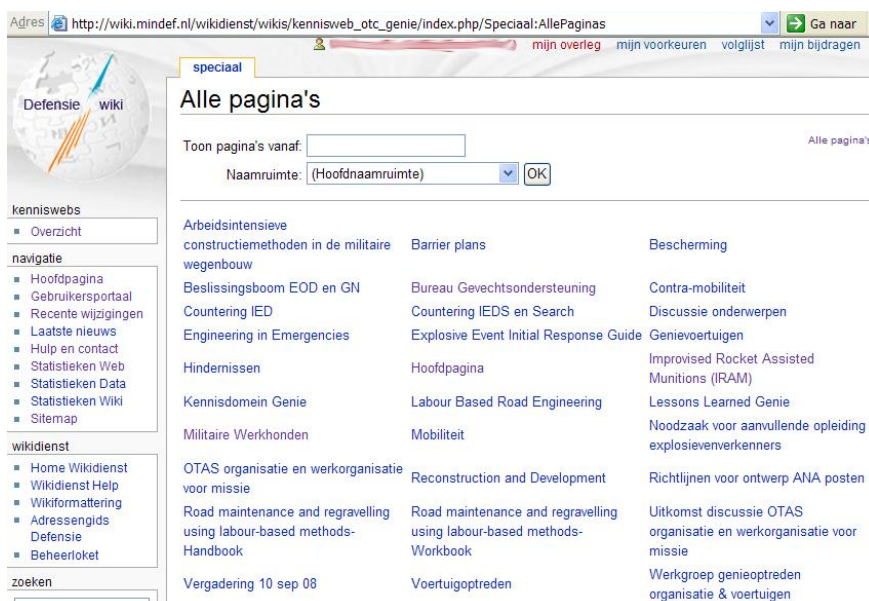
- bij een Wiki wordt bewust gekozen voor het centraal stellen van snelle productie van on-line documentatie, dus de opmaak is ondergeschikt aan de inhoud;
- er zijn slechts enkele tientallen tekstverwerkingsfuncties voor de opmaak ter beschikking en voor aanvullende opmaak is er simpele HTML-achtige Wikiformat;

- Mediawiki is een multifunctionele webapplicatie die door eenvoudige opmaaksjablonen niet alleen als encyclopedie is te gebruiken, maar ook als elektronisch boek (Wikibooks) enz.

DE POSITIEVE GEVOLGEN:

- de leercurve van een Wiki is door de eenvoudige tekstverwerkingsfuncties slechts 2 uur en dan kun je al on-line documenteren en samenwerken.
- flinke tijdsparingen. Want door het centraal te publiceren op wikiwebsites voorkom je versplintering van infor-

matie over meerdere documenten en voorkomt ook veel e-mail uitwisseling van documenten, terwijl de ingebouwde overlegpagina's er voor zorgen dat discussies zich gelijk focussen op het juiste niveau en met de juiste personen. De ingebouwde e-mail notification zorgt er voor dat je niet hoeft te informeren of iets is gewijzigd, want daar wordt je automatisch van op de hoogte ge-

Wiki-website is dus een soort multifunctionele groeps-tekstverwerker.

De webtekstverwerker is zeer eenvoudig, want bij snel publiceren gaat het om de inhoud en niet om de opmaak. Normaal wordt er binnen MediaWiki (en ook bij Wikipedia) gebruik gemaakt van een specifieke 'Wiki-opmaak-taal'. Deze is eenvoudiger in gebruik dan HTML, de standaard opmaaktaal voor webpagina's. Om de drempel voor publiceren nog lager te maken is binnen de Wikidienst proeftuin een WYSIWYG (What You See Is What You Get) editor opgenomen. Hiermee is het bewerken van Wiki-pagina's net zo eenvoudig geworden als het bewerken van een Word-document. Omdat niet alle opmaak-functionaliteit van de 'Wiki-opmaak-taal' in de WYSIWYG-editor is opgenomen, kan als extra ook nog worden gewerkt met de Wiki-opmaak codes, via een klik op de 'Wikitext'-button links bovenaan in het button-menu.

Het uitgangspunt is: alle content op een Wikipagina, tenzij...

Alles wat op websites staat is namelijk makkelijker terug te vinden en te doorzoeken dan in bestanden die in folders staan. Alleen in de uitzonderings situatie gebruik je dan nog de tekstverwerker, het presentatiepakket of het rekenblad en die bestanden upload je dan op de Wiki-website of in een

apart web document management systeem, waarvoor je dan op de Wiki-website een weblink voor download maakt.

Via onderstaande link komt u op de OTCO-site en met een muisklik op het WIKI logo bent u op de hoofdpagina.

<http://intranet.mindef.nl/kl/otco/index.aspx>

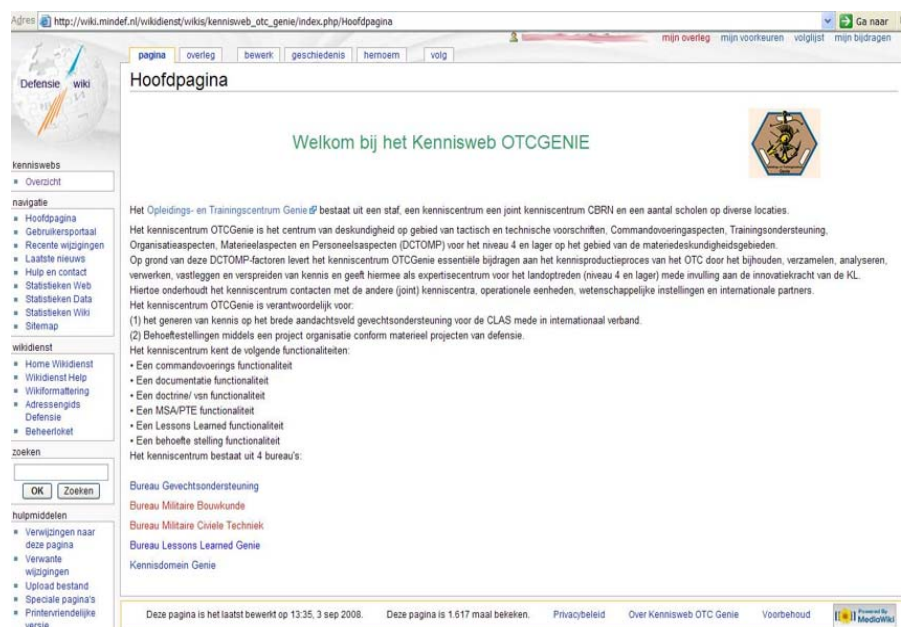
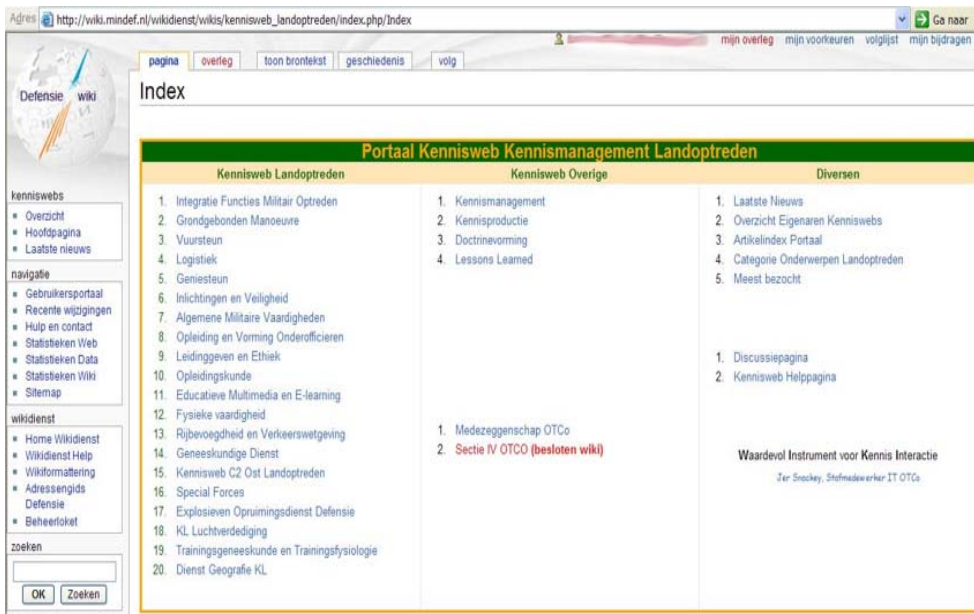
houden.

- vrijwel iedereen kent Wikipedia en weet dus dat met MediaWiki snel en kwalitatief hoogwaardige on-line documentatie is te maken
- met een Wiki is iedereen auteur en alles staat gelijk voor iedereen on-line te lezen en is ook direct te doorzoeken. Door het ingebouwde versiebeheer zie je altijd de laatste versie en kun je terug in de historie voor wie, wat, wanneer heeft gewijzigd, zodat ook nog eens eenvoudig aan auditeseisen en archiefwet kan worden voldaan. Dat is overigens vaak een cultuurschok voor lijnmanagers, want er zouden eens spellingsfouten of zelfs onzin on-line kunnen worden gezet. Gelukkig valt dit in de praktijk allemaal reuze mee, want iedereen schrijft begrijpelijke taal voor zijn of haar niveau van werkzaamheden en dus voor de collega's waarmee wordt samengewerkt;
- het kon wel eens zo zijn dat als de Wiki in de bedrijfsvoering ingeburgerd raakt, dat de CMS'en van vandaag dan hun langste tijd wel hebben gehad;
- inzet van wikiwebsites in de mobiele en operationele domeinen zou ook zeer interessant kunnen zijn.

Nu hoop ik dat ik u tot zover heb weten te boeien want dan bent u tot hier gekomen. Hierna probeer ik in eenvoudige bewoording aan te geven hoe wij dit medium dan kunnen gebruiken.

Bij een Wiki-website staat samenwerking centraal; een samenwerkingsplatform is het concept. Bijvoorbeeld voor een project, voor een kennisbank, voor elektronische boeken, voor een kenniscluster of expertgroep enz.

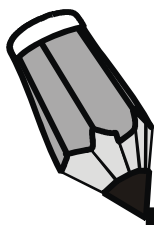
Als je wilt samenwerken, moet je gemakkelijk informatie kunnen delen en daarom kan iedereen op een Wiki-website ook zelf als webauteur eenvoudig webpagina's publiceren. Een

Op de pagina van het KC OTCGenie kunt u als individu reageren op wat de werkgroep op betreffende pagina heeft gezet. Middels uw Mulan-account laat u te allen tijde een elektronische handtekening achter!

(.)

Advertentie

Het KennisCentrum (KC)Genie maakt onderdeel uit van het OTCGenie. Het OTC maakt onderdeel uit van OTCO. Dit opleidings en trainingscommando is evenals de brigades onderdeel van C-LAS.

PLAATS BINNEN HET OTCGENIE

C-OTCGenie is namens C-OTCO kennismanager genie binnen CLAS. Hij is daarmee primair aanspreekpunt voor geniezaken die het landoptreden betreffen. Het KC is daarin het adviserend orgaan.

Het KC Genie is daarom het centrum van deskundigheid op gebied van tactische en technische voorschriften, Commandovoeringaspecten, Trainingsondersteuning, Organisatieaspecten, Materieelaspecten en Personeelsaspecten (DCTOMP) voor het niveau 4 (Cies-, esk-, bt en overeenkomstig niveau) en lager op het gebied van al die materiedeskundigheidsgebieden die zijn belegd bij de Genie.

Op grond van deze zogenaamde DCTOMP-factoren levert het KC essentiële bijdragen aan het kennisproductieproces van het OTC door het bijhouden, verzamelen, analyseren, verwerken, vastleggen en verspreiden van kennis en geeft hiermee als expertisecentrum voor het landoptreden (niveau 4 en lager) mede invulling aan de innovatiekracht van defensie en CLAS in het bijzonder.

Hiermee onderhoudt het KC contacten met de andere (joint) kenniscentra, operationele eenheden, wetenschappelijke instellingen en internationale partners.

ORGANISATIE VAN HET KENNISCENTRUM GENIE

Het KC kent de volgende functionaliteiten:

- Een commandovoerings functionaliteit
- Een documentatie functionaliteit
- Een doctrine/ vsn functionaliteit
- Een MSA/PTE* functionaliteit
- Een Lessons Learned functionaliteit
- Een behoeftestelling functionaliteit

Op basis van een functionele indeling bestaat het KC uit 4 bureau's. Het bureau gevechtsondersteuning, militaire bouwtechniek, militair civieltechnische techniek en lessons learned Genie.

DE WERKZAAMHEDEN VAN IEDER BUREAU

Ieder bureau genereert binnen haar functionaliteit kennis op het vakgebied door:

- het in (inter-)nationaal verband verzamelen, analyseren en evalueren van informatie;
- het verwerken en (doen) verspreiden van informatie/kennis m.b.t. vsn/publicaties;
- onderhouden/actualiseren van de Missie Systeem Analyse Genie en het Programma van taken en eisen;
- daar waar benodigd omzetten van lessons identified in lessons learned ;

- het aanbieden kennis aan eenheden binnen defensie en waar nodig civiele overheden in het kader van Intensivering Civiel Militaire Samenwerking en

- het toezien op documentatiefunctie van het KC

Ieder bureau draagt daarnaast ook zorg voor een juiste afstemming met andere Kca en met name met het OTCOPN niv 5 en 6 door het leveren van een gehele, en/of gedeelde bijdrage aan het ontwikkelen, onderhouden en verspreiden van doctrine, voorschriften, lks etc.

Tegelijkertijd coördineert ieder bureau haar materieel projecten, behoeftestellingen en wetenschappelijk onderzoek door:

- het coördineren van materiedeskundigheids gerelateerde projecten;
- het in voorkomend geval leveren van een bijdrage bij behoeftestellingen;
- het leveren van een bijdrage bij de ondersteuning van wetenschappelijk onderzoek.

WERKWIJZE

Ook al is het KC het centrum van deskundigheid, de "findings", ideeën en ervaringen in het huidige optreden worden vooral binnen het parate gedeelte van de genie opgedaan. Daarom heeft het KC ervoor gekozen om deze deskundigheid via werkgroepen te inventariseren. Dezelfde werkgroepen worden tegelijkertijd ook gebruikt als klankbord bij de ontwikkeling die zich binnen een vakgebied afspelen. De volgende werkgroepen zijn hiervoor opgericht:

- verbetering operationalisering genieduikers;
- genieinlichtingen, genieverkenningen en search;
- bouwkunde;
- bruggen en varen;
- elektrotechniek;
- genieoptreden organisatie en voertuigen;
- gww en kranen;
- installatietechniek;
- mijnen en explosieven genie;
- tijdelijke werkgroep advanced search.

KENNISPRODUCTIEPLAN

De planning van alle werkzaamheden van het KC wordt vastgelegd in een meerjaren kennisproductieplan. Naast de planning worden hierin ook de prioriteiten van de verscheidene projecten vastgelegd. Deze planning geeft niet alleen sturing aan de werkzaamheden binnen het KC, maar maakt ook zichtbaar waar het KC mee bezig is. Zodra dit plan volledig is, zal deze gepubliceerd worden zodat iedereen weet welke projecten er voor de genie lopen en waar we ons in de toekomst mee bezig zullen houden.

* = Missie Systeem Analyse / Programma van Taken en Eindeisen

Lessons Learned: Willen is kunnen!

maj Johan Kranenburg, KC, OTCGenie

Eén van de bureaus van het kenniscentrum OTCGenie is Lessons Learned (LL). Het is een eenmans-bureau en maakt deel uit van het LL netwerk. Dit netwerk staat onder functionele leiding van het hoofd LL dat direct onder staf OTCO valt. Verder hebben alle OTCa een LL bureau. Het proces van LL laat zich in het kort als volgt beschrijven: het LL netwerk voert onder andere operationele debriefings uit, wat resulteert in zgn. *findings*. Na analyse van deze findings zijn er een aantal mogelijke te leren lessen geïdentificeerd, de zgn. *lessons identified*. Deze moeten worden omgezet in een daadwerkelijke LL. Ofwel de *lesson identified* moet leiden tot een aanpassing op het gebied van doctrine, commandovoering, O&T, organisatie, materieel of personeel (DCTOMP). Dan pas is er sprake van een LL. Nu ik u kort de inbedding in de organisatie en het proces kort heb geschetst, wil ik u uitleggen waar de uitdaging ligt op het vlak van *Lessons Learned*.

WILLEN

Over het nut en belang van het leren van lessen naar aanleiding van oefeningen en operaties is eenieder het wel eens. Om daadwerkelijk lessen te kunnen leren is echter meer nodig dan inzicht in nut en noodzaak alleen. Naast de *wil* om zelf te willen leren is er ook de *wil* nodig om een *ander* van jouw ervaringen te laten leren. Binnen een eenheid wordt er dan ook wel van elkaar geleerd. Het Esprit de Corps gevoel maakt dat je met elkaar beter *wilt* worden. Buiten de eigen eenheid wordt het al een ander verhaal. Drukte en het hebben van andere belangen, maken dat er niet heel veel van terecht komt. De overdracht van kennis in het missiegebied is hierop echter een positieve uitzondering. Het merendeel van de ontstane kennis en doorgevoerde verbeteringen worden daar overgedragen op de opvolgers tijdens verkenningen en tijdens de HOTO(handover-takeover) periode. Er is in dit geval dan ook sprake van *wil* aan beide kanten. De zittende eenheid heeft een grote gezamenlijke inspanning geleverd en samen iets opgebouwd. Alle inspanning is verloren moeite als de eenheid dit niet weet over te dragen aan de opvolgers. Deze opvolgers *willen* natuurlijk ook leren. Dit kan het verschil uitmaken tussen leven en dood! Kortom in het missiegebied zijn vele *lessons learned*.

Het doorlopen van het in de inleiding geschetste LL proces in het missiegebied noemt men de korte loop. Het nadeel van de korte loop is dat veel kennis in het missiegebied achterblijft en niet in de opleidingen of handboeken wordt aangepast. De eenheden die in het begin van een opwerktraject zitten, krijgen de informatie niet, vooral niet als deze eenheid van een ander bataljon is. Een ander nadeel van de korte loop is dat er een oplossing is gekozen die in het missiegebied wel werkt, maar dat niet altijd de beste hoeft te zijn. Een klein voorbeeld: Een PATRIA is stuk en er moet een nieuwe startmotor in. Deze is niet voorradig. De oplossing is snel gevonden: haal het van de toch al stilstaande PATRIA af. Tegelijkertijd doet een ander dat ook met zijn defecte voorruit en een derde met zijn aandrijf-as.

Uiteindelijk kunnen zij allen weer verder. Alle drie voertuigen zijn weer inzetbaar. De PATRIA die is gekannibaliseerd, maant op termijn zoveel dat deze op het voertuigkerkhof beland. En dat is niet de enige! Op zich is de uitgevoerde actie in dit voorbeeld begrijpelijk; ik had het ook zo gedaan. De andere kant van het verhaal is dat bij CLAS in Nederland de beleving leeft dat van de vier voertuigen er drie inzetbaar zijn er dat is onder operationele omstandigheden acceptabel. Er gaan dus geen alarmbellen af! Daarnaast wordt het werkelijke probleem: het verkrijgen van extra reservedelen niet direct aangepakt. Kort samengevat: het is dus ook belangrijk dat in het missiegebied geleerde lessen in Nederland terecht komen, worden geëvalueerd door deskundigen en uiteindelijk binnen Defensie leiden tot maatregelen. Dit proces noemt men de lange loop.

KUNNEN

Het is niet eenvoudig om geïdentificeerde lessen in de lange loop door te voeren. Bij analyse blijkt soms dat er vele andere factoren meespelen die problemen complexer maken dan op het eerste gezicht lijkt. Wat er echter noodzakelijk is, is een gezamenlijke *wil* en oplossingsgerichtheid van eenieder om aanpassingen door te voeren. Dit geldt voor de gehele organisatie. Heel veel functionarissen onderkennen de bestaande problemen. Als de oplossingen echter bij hen, binnen de eigen organisatie of persoonlijk, wat pijn doen is de *wil* tot handelen vaak wat minder. Dus ik roep u op om kritisch te zijn naar uzelf en uzelf af te vragen in hoeverre u de *wil* heeft om te veranderen. Daar draait het uiteindelijk om bij het doorvoeren van LL. ***Willen is kunnen!***

Patria en Bushmaster

(.)

CSM, Ik wil graag naar de KMS!

smi Mark Leijsen, CSM 105 Brcie

Een kreet die menig CSM wel eens te horen krijgt als hij achter zijn bureau zit of zijn ronde maakt langs de pelotons. De laatste jaren zijn er toch een aantal zaken veranderd betreffende de aanname op de KMS. Met dit artikel wil ik even wat inzicht verschaffen hoe op dit moment dit traject in elkaar zit.

De wat ouderen onder ons kennen nog wel de bon uit de Panorama of Nieuwe Revue. Uitknippen, invullen en opsturen en wat later een uitnodiging om een keuring te ondergaan in Hollandse Rading. Ook het bezoek van een adjudant aan het huisadres om een praatje te komen maken en inzicht te krijgen uit wat voor gezin je kwam kunnen sommige zich nog wel herinneren, ik in ieder geval wel. Daarna kwam dan een uitnodiging om in Weert te verschijnen voor het AAC (aanname en advies commissie). Daar werd ik in DT hoog, wachtend in de gang, door een adjudant met een Indisch uiterlijk verteld dat ik naar binnen mocht komen als hij een vogelgeluid maakte. Het AAC in Weert bestaat nog steeds. Eigenlijk krijgen alleen de "spijkerbroeken" hier mee te maken die vanuit de burgermaatschappij Defensie binnen stappen. Dit zal ik verder buiten beschouwing laten en meer toespitsen op de gang van zaken m.b.t. doorstromers.

Op het moment dat een sld / kpl plannen heeft om naar de KMS te gaan zijn in eerste instantie twee vragen belangrijk.

1. Voldoet hij / zij aan het profiel wat de organisatie wil.
2. Heeft hij / zij de juiste civiele vooropleiding / diploma's om aangenomen te worden.

Als eerste zal ik betrokkene uitnodigen voor een gesprekje om te horen wat de motivatie is om naar de KMS te gaan en hoe het zo gekomen is. Naar welk wapen / dienstvak ze willen is dan nog niet zo belangrijk. Zeker in deze tijden moeten we blij zijn dat er nog aanwas is binnen de doorstromers. Leeftijd speelt natuurlijk ook een rol. Ik ga hier geen getal neerzetten wat de maximale leeftijd nu is, ook de laatste jaren is dit met regelmaat veranderd.

Ten tweede, wat in dit gesprek naar voor zal komen is de civiele opleiding die ze hebben behaald. Ieder wapen / dienstvak heeft zijn eigen vooropleidingseisen die benodigd zijn om daar aangenomen te kunnen worden als onderofficier. Deze vooropleidingseisen zijn terug te vinden op intranet op de site van de KMS. Hier staan zowel de "oude" MAVO opleidingen alsook de nieuwe VMBO opleidingen.

Mocht de vooropleiding niet voldoende zijn dan maken we samen een plan hoe het niveau bereikt kan worden. Dit zal vaak zijn het nog behalen van een aantal deelcertificaten of het volgen van een aanvullende opleiding.

Als betrokkene voldoet aan een aantal randvoorwaarden zal ik verdere informatie inwinnen bij het pelotonskader. Dit zijn per slot van rekening de personen die dagelijks met hem / haar werken. In mijn advies aan de bataljonsadjudant moet ik een aantal zaken verwoorden op het "sollicitatieformulier interne doorstroming KL".

Meest belangrijke hierin is het hoofdstuk "aanbeveling". Hierin wordt verwoord de navolgende zaken:

Beroepsbeeld;
Beroepshouding;

Motivatie;
Uitzendgeschiktheid.

Hierin verwoord ik samen met het pelotonskader hoe we over de persoon in kwestie denken op deze gebieden. Vaak zal dit positief zijn maar het komt ook voor dat hier iets tussen staat waaruit blijkt dat hij / zij nog moeite heeft met iets of ergens nog in moet "groeien".

Het gaat erom dat er een eerlijk beeld wordt gegeven, zowel over positieve maar ook over minder positieve zaken.

Tijdens dit proces krijgt hij / zij ook de opdracht om op de KMS de voorlichtingsdag te bezoeken. Dit is een verplichting. Daar krijgen ze een dag lang alle informatie te horen hoe de opleiding in elkaar zit vanaf het moment dat ze in Weert binnenstromen. Het getekende sollicitatieformulier gaat dan vergezeld met kopieën van relevante opleidingen in een enveloppe naar de bataljonsadjudant.

De bataljonsadjudant zal het formulier inlezen en zich een beeld gaan vormen van de sollicitant. Ook hij zal hem / haar uitnodigen voor een gesprek om te horen of zijn beeld klopt en mogelijk nog informatie wil krijgen of geven aan de sollicitant.

Als CSM ben je nu eigenlijk de grip kwijt en is het wachten. Nu treed ook de verandering op t.o.v. vroeger met het AAC. Onze doorstromers gaan niet meer naar het AAC in Weert.

De bataljonsadjudant tekent ook op het sollicitatieformulier en stuurt het daarna door naar de brigadeadjudant waar het bataljon onder valt. In mijn situatie is dat het doorgestuurd wordt naar de brigadeadjudant van de gevechtssteun brigade.

De brigadeadjudant zal zich ook weer een beeld gaan vormen van de sollicitant en zonodig informatie inwinnen bij de bataljonsadjudant.

Afhankelijk van het beeld wat hij heeft kan hij twee dingen doen.

1. Hij belt de bataljonsadjudant op en zegt "geeft aan betrokkene door dat het advies luidt: aannemen. De brief met datum aanstelling volgt."
2. Hij nodigt de sollicitant uit voor een gesprek, en fungeert in deze als AAC. N.a.v. het gesprek zal hij een uitspraak doen.

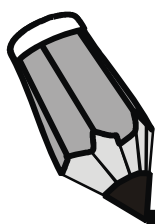
De brigadeadjudant zal het WACKL informeren over de sollicitant en het WACKL zal hem / haar indelen voor een opkomstdatum op de KMS en hierover informeren.

Doorstromers die naar de Geneeskundige Dienst willen verschijnen nog wel voor een AAC. De Gnk heeft zijn eigen AAC, zij verlangen natuurlijk een aantal eigenschappen van iemand die zeer specifiek zijn zoals de zorgattitude.

Ik hoop dat met deze info meer duidelijkheid bestaat hoe de gang van zaken m.b.t. de doorstromers.

Advertentie

Menig genie-(onder)officier is het gewend om rondom het jaarlijkse regimentsdiner bij de Genieinformatiedag de laatste nieuwtjes en wetenswaardigheden op geniegebied te zien en te horen. In verband met de viering van de regiments-verjaardag is de Genieinformatiedag omgevormd naar een symposium. Ik hoop u natuurlijk niet uit te leggen hoe belangrijk het is om op de hoogte te blijven van ons vakgebied. Dus onderofficieren geef u op!

Aanmelden verplicht

Het symposium is gratis. Aanmelden is verplicht en kan op de volgende wijze: stuur uw aanmelding uiterlijk 23 oktober 2008 naar geniesymposium2008@mindef.nl. Telefonisch aanmelden kan ook via 073-688 1896. Het aantal plaatsen is beperkt en **vol is vol**. De ontvangst is om 09.00 uur en het programma eindigt ca 15.30 uur. Het tenue voor deze dag is voor de militairen het DT en voor burgers nette kleding voor overdag.

Regimentsdiners

In verband met de regimentsdiners voor het personeel van de Genie bestaat de mogelijkheid om te pendelen met een busdienst vanuit Vught. Vanwege beperkte parkeermogelijkheden op NLDA, raden wij u aan hier gebruik van te maken. Dit dient u dan ook te vermelden bij uw aanmelding.

Informatie

Voor informatie over het programma, routebeschrijving en parkeermogelijkheden zie internetsite: www.regimentgenietroepen.nl of via de intranetsite van het OTCGenie. Vragen kunt u ook kwijt op boven vermeld mailadres en telefoonnummer.

In het kort:

Wie: Regimentsleden
Wat: Symposium
Waar: Breda, KMA
Wanneer: 7 november 2008
09.00 uur - 15.30 uur.
Hoe: Openbaar vervoer.
Genisten zo mogelijk met pendeldienst vanuit Vught.
Tenue: Militairen: DT
Burgers: Tenue de Ville
Kosten: Geen.

Aanmelding verplicht.
Uiterlijk 23 oktober 2008 via geniesymposium2008@mindef.nl of telefonisch via 073-688 1896.

Vermeld bij uw aanmelding:

- 'Genie Symposium 2008'
- uw naam,
- adres
- en telefoon;
- zo mogelijk e-mailadres;
- maakt gebruik pendeldienst Vught-Breda v.v. (Ja/Nee).

Symposium

Intensivering Civiel- Militaire Samenwerking

Wat betekent ICMS voor de Genie en wat kan de Genie betekenen voor ICMS?

Informatiedag wordt symposium

Op 7 november 2008 houdt de Stichting Veteranen Regiment Genietroepen, in samenwerking met de sectie Civiele Techniek van de Faculteit Militaire Wetenschappen van de Nederlandse Defensie Academie (NLDA), een symposium rondom het thema Intensivering Civiel-Militaire Samenwerking (ICMS). Dit symposium zal plaatsvinden op de historische locatie van het Kasteel van Breda. De dag spitst zich toe op de rol en de mogelijkheden van de Genie bij een ramp van omvang binnen het raamwerk van ICMS.

Scenario

Het geheel zal worden 'verlevendigd' met beelden van een gefingeerd, "Katrina-achtig" scenario: een stormramp treft Nederland! Fictie gebaseerd op feiten.

Met een frontbreedte van 80 km treft een orkaan Nederland. Hoe reageert Crisisbeheersend Nederland...? Civiel technische problemen en oplossingsrichtingen komen hierbij aan de orde.

Wat kan de Genie doen?

De Genieautoriteit verzorgt de dagopening. Beleidsmakers van binnen en buiten Defensie én mensen uit de praktijk behoren tot de genodigden/sprekers.

Daarbij gaan zij in op de vragen:

- Hoe kan de Genie invulling geven aan de behoefte wanneer Nederland met een grootschalige ramp wordt geconfronteerd?
- Wat zijn de andere spelers in dit veld, hoe verloopt de samenwerking en is er een rol weggelegd voor bijvoorbeeld het bedrijfsleven?

Voor u als genist is het dus zeer de moeite waard om dit symposium bij te wonen.

Operaties in Verstedelijk Gebied, ABOO 34

sgt van Os, ABOO-klas 34

Maandag 22 september was het dan zover, ABOO 34 zou het tot dan toe geleerde OVG in praktijk gaan brengen in Oostdorp en gesteund door de instructeurs van oplpel OVG de kennis in niveau I en II verder uitbreiden. Ook zou verder ingegaan worden op optreden van de genist in deze gevechtsvorm. Omdat wij allen bestemd zijn om eind januari de rol van gpc op een (pantser)geniegroep te gaan vervullen, werd vooral nadruk gelegd op het aspect 'Leidinggeven'.

DEMOHUISJES

De maandag werd bij ontvangst in Oostdorp door de Aooi Staps een veiligheidsbriefing gegeven, die de hele week van kracht zou zijn. Hier werd ook de theorie van het reeds geleerde niveau I en II nogmaals doorgenomen. Al snel bleek dat de instructeurs ABOO, in de voorbereiding op deze week goed hun werk gedaan hadden, gezien de uitreikstukken en de eerdere lessen OVG van onze eigen instructeurs naadloos aansloten op hetgeen ons hier verteld werd. Daarnaast werd het rooster doorgenomen. Daaruit bleek dat er donderdag met FX munitie gewerkt zou gaan worden, en dat we vrijdag de inbraak deur op genieuwaardige wijze zouden gaan doen, namelijk met springstof, iets voor de genist om naar uit te kijken natuurlijk. 's Middags hebben we een rondleiding langs de diverse demohuisjes gehad. Vooral in het valstrikkenhuis was verhelderend. Het gaf je een aardig beeld, hoe je na de cursus search, door te letten op bepaalde indicatoren, zo'n gebouw dient in te gaan.

BASIS NIVEAU I EN II

Dinsdagochtend zijn we, onder toezicht van de OVG instructeurs, begonnen met de basis van Niveau I en II te herhalen. Er werd steeds van functie gerouleerd, zodat een ieder

weer een keer de verschillende taken had uitgevoerd en weer wist waar hij aan toe was. In de evaluaties kwam nadrukkelijk naar voren dat de groepscommandant vooral directief en duidelijk moet handelen, zodat zijn mannen direct weten waar ze aan toe zijn. Dit is belangrijk omdat zo de snelheid en agressie, wat zeer belangrijke factoren zijn in het OVG, behouden blijven.

Na diverse malen de inbraak raam, deur, mangat (met Thunderflash als springmiddel) en inbraak-hoog gedaan te hebben en deze behoorlijk te finetunen met de aanvullingen van de instructeurs, zijn we na de lunch begonnen met het nemen van een inbraakpunt. Vervolgens werd ruimte na ruimte genomen om zo uiteindelijk de gehele benedenverdie-

ping te clearen. Over de inbraak deur en mangat werd aangegeven waar je als genist, de man die het advies geeft om en waar te springen, op moet letten. Het mag natuurlijk nooit gebeuren dat een actie afgebroken moet worden als een mangat gesprongen is op locatie van een binnenmuur, of dat een deur niet opent na het springen van een C-lading, omdat de deur toch nét iets meer sloten had, of van een ander materiaal is dan verwacht. Daarnaast werden nog andere zaken besproken, zoals het dekking nemen in een huis en doorstoten van ruimte naar ruimte.

DE TEGENSTANDER

Woensdag zijn we gestart met een korte herhaling van het zuiveren van een benedenverdieping. Vervolgens hebben we aangeleerd hoe een trap te nemen. Hierbij bleek tijdens een scenario, waarbij een ABOO-instructeur zich gewapend op de bovenverdieping had verstopt, dat deze actie bij aanwezigheid van vijand (of tegenstander, zoals ik volgens de adjudant moet zeggen) bijna niet zonder slachtoffers gedaan kan worden. Een stukje bewustwording dat OVG inderdaad meer en een ander soort slachtoffers voortbrengt dan de 'reguliere gevechtshandelingen'.

Na de lunch hebben we les gehad in de wit-lichtmethode. Dit is een methode waarbij de tegenstander verblind wordt door een lamp die onder het wapen gemonteerd is. En waarbij het verplaatsen in de donkere ruimtes, waarin het OVG zich vaak af kan spelen, vergemakkelijkt wordt. Nadeel hiervan is dat tegenstander wel een richtpunt heeft, waardoor meer beweging vereist wordt van de schutter met de lamp.

Hiernaast werd ook het hoofdstuk snelle richtmiddelen behandeld zoals de *aimpoint* en aanverwante kijkers. Uiteindelijk hebben we nog eenmaal een scenario met tegenstander gespeeld. Waarbij het met blanks toch moeilijk blijkt om eerlijk tegen jezelf te zijn of je in sommige situaties nou wel of niet gewond geraakt zou zijn. Iets wat de volgende dag een stuk makkelijker zou blijken.

ZEPMUNITIE IS BEST HARD!

Donderdag begon voor ons in het leslokaal met een veiligheidsbriefing over de speciale FX oefenmunitie, ook wel 'zeepmunitie' genoemd. Na het aanpassen van de persoonlijke beschermingsmiddelen (een helm met gelaatsbescherming, een nekraag en een toque) zijn de wapens aangepast. Er dient met deze munitie een andere loop, afsluiter en buffer geplaatst te worden, zodat er geen scherpe munitie met de FX vermengd kan worden waardoor de veiligheid gewaarborgd blijft. Nu was het dan tijd om een scenario te draaien. In de eerste run was te merken dat er veel mensen nog niet bekend waren met FX, er werd toch net even anders gehandeld dan tijdens het oefenen met blanks. Dit zou voort kunnen komen uit het feit dat mensen bang waren om geraakt te worden (er zaten wat akelige foto's van behoorlijke blauwe plekken in de presentatie vooraf) waardoor er minder aan het dekking zoeken en de schootsvelden gedacht werd. Toch was onze groep erin geslaagd de tegenstander uit te schakelen, ware het niet met nog slechts 4 man van de 11 inzetbaar. Hierbij mag wel vermeldt worden dat normaal gesproken de verhouding bij het OVG 1 : 8 is, (bij reguliere gevechtshandelingen 'slechts' 1 : 3) en wij 3 tegenstanders in ons huis aantreffen. Wederom een stukje bewustwording. Nu zou ik kunnen vertellen dat de tweede run perfect ging, maar in ons geval was niets minder waar. Ondanks dat de groep inmiddels aan de FX en min of meer de maskers, die constant condenseren, gewend was. Kwamen we dit keer het huis aan de overzijde niet eens binnen. Door de locatie van de tegenstander, had hij perfect zicht op ons. Terwijl vanuit het licht het donker in kijken voor ons niet mogelijk was. Door het ontbreken van dekkingsvuur, doordat de dekkingsploeg al omgevormd was naar aanvalsploeg, kon er zelfs een tegenstander buiten het huis omlopen en zo zijn treffers maken. Ik kan u nu in ieder geval vertellen dat door je eigen instructeur, op een afstand van pakweg één meter, tweemaal in de rug geschoten worden, behoorlijk pijnlijke plekken achterlaat. En daarnaast alweer een bewustwordingsmomentje.

Na de middag werden drie groepscommandanten aangewezen die een bevel kregen voor de pelotonsopdracht. De opdracht was om met het gehele peloton een woning te veroveren waarin mogelijk een vijandelijke wapenopslag was. Een deel van het dorp was al veiliggesteld door twee fictieve pelotons, waardoor wij de woningen in dat gebied als springplank konden gebruiken. Tijdens deze actie, die ruim twee uur in beslag nam, was te merken hoe vermoeiend het OVG kan zijn en hoe langzaam het eigenlijk gaat. Ook kwam naar voren dat communicatie van levensbelang is, zowel van de gpc naar zijn mannen, als gpc naar de andere commandanten. Vooral bij het doorschrijden van elkaar en het leveren van dekkingsvuur. In tegenstelling tot de twee oefenruns in de ochtend was deze opdracht wel succesvol verlopen.

MOOI GAT

Vrijdag was de dag om de "inbraak deur" in praktijk te brengen. Met ploegen van drie personen moesten in dit geval een C-lading voorbereid worden. Na een kleine discussie met de instructeurs OVG, over de wijze waarop dit diende te gebeuren, kon er gesprongen worden. Aanvalsteam 1 met daarbij de genist ging voorwaarts, de genist plaatste de lading en hield, beveiligd door het aanvalsteam, de tijd in de gaten. Op het sein 10 seconden namen zij ook plaats tegen de gevel, totdat

de twee meter slagsnoer van zich liet horen. Vervolgens werd de ruimte achter de deur veiliggesteld, en de commandant bij geroepen, waarmee de actie elke keer eindigde. De ploeg die de lading op eigen wijze voorbereid had, met de 4 strengen in de piramidevorm op het karton, bewees het gelijk van de genisten door een mooi C-vormig gat uit de deur te springen. Ook bij de overige ploegen was het slot wel kapot gesprongen en zo de deur geopend, maar deze kwamen niet geheel door het hout.

Na het springen van de buitendeuren, werd er nog een demo van het springen van een binnendeur gegeven. Doordat deze over het algemeen hol zijn, of gevuld met karton, volstaat het hier om een verbindingsplug in het slot te steken. Het effect was ruimschoots voldoende. Na het springen konden we op gaan ruimen, wapens en materiaal onderhouden, evalueren en het was weekend.

TOT SLOT

De punten uit de week cq. cursusevaluatie kan ik u toch niet geheel onthouden.

Positief was het feit dat het een leerzame week geweest is, en daarnaast ook een leuke week. Ook dat de nadruk op het leidinggeven werd gelegd, maar niet vergeten is om niveau I en II zaken mee te pakken is goed ervaren. Je kunt immers niet je eigen groep les gaan geven als je het zelf niet beheerst.

Dan de pelotonsopdracht, deze werd enerzijds positief ervaren, omdat er een realistisch beeld is ontstaan van het OVG op dit niveau. Aan de andere kant waren er ook minder positieve meningen omdat mensen die niet in een aanvalsploeg zitten, weinig van de actie meekrijgen.

Al met al heb ik de week als zeer positief, en vooral leerzaam beschouwd.

(.)

Herdenking waalcrossing 20 september 1944

sgt van Os, ABOO-klas 34

Donderdag 18 september 2008. Vandaag heb ik van mijn collega's te horen gekregen dat ik morgen naar een ceremonie moet, ergens bij Nijmegen en dat ik me om 16.30 uur moet melden bij de sergeant-majoor. Wat ik dan ook met frisse tegenzin zal doen. De hele verdere dag vraag ik me af waar het voor zal zijn, en als iemand me dan antwoordt; iets met de 2^e wereldoorlog, begint er bij mij een lampje te branden. Was het gisteren niet 64 jaar geleden dat Operation Market Garden begon? Toen mijn vermoeden 's middags door de sergeant-majoor bevestigd werd, kan ik niet ontkennen dat ik me er zelfs al een beetje op begon te verheugen.

Als ik de volgende ochtend bij adjudant Beljaars verschijn, zijn de voormalig Benjaminnen sgt Geers en sgt Brom, er al aanwezig. De adjudant vertelt ons kort wat die dag de bedoeling is. We gaan naar basisschool 'De Oversteek' in Oosterhout. Een doel van de school is om de herinnering aan de 2^e wereldoorlog in leven te houden, ook wanneer de generatie die de oorlog echt heeft meegemaakt straks verdwenen is.

De kinderen van deze school hebben een monument geadopteerd, dat herinnert aan de waaloversteek van 20 september 1944, waarbij mannen van 82 all American Airborne Division diverse malen, onder zwaar vijandelijk vuur in canvas roeibootjes de Waal overstaken, om zo eigen troepen aan de noordzijde van de Waal te brengen en de bruggen van Nijmegen in handen te krijgen. Deze actie was cruciaal voor de geallieerde troepen, omdat zo de Amerikaanse tanks verder op konden rukken om de Engelse troepen, die zwaar verlies leden bij Arnhem (de welbekende 'brug te ver') te kunnen ontzetten.

Op de vraag waarom dan juist leerlingen van de ABOO hierbij aanwezig zijn, krijgen we het, achteraf gezien, logi-

sche antwoord, dat een wateroversteek verzorgen het werk van genisten is en dat daarom wij het Regiment Genietroepen vertegenwoordigen.

Als we 's ochtends in Oosterhout arriveren, worden we hartelijk ontvangen door de kinderen op het schoolplein. Op de parkeerplaats van de school staan al diverse Willy's (jeeps) compleet met vouwfietsen en concertina's, in een zo goed als mogelijke originele staat.

Binnen worden we opgevangen door de organisatie. Als alle genodigden aanwezig zijn, worden we naar de filmzaal geleid waar de kinderen van de school toneelstukjes opvoeren die de vrede en de vrijheid symboliseren. Vervolgens krijgen de leerlingen de kans om vragen te stellen aan de aanwezige veteranen, die de oversteek daadwerkelijk gemaakt hebben. Een veteraan, Mr. Keefe, is speciaal voor deze herdenking voor 4 dagen overgekomen uit Californië. Hij zat toentertijd in de eerste golf van bootjes die de overkant bereikt hebben. Dan is er ook nog Dhr. Bouwman. De enige Nederlander die de oversteek eveneens gemaakt heeft. Hij was toen een ondergedoken student van 19 jaar, die als tolk voor de Amerikanen werkte.

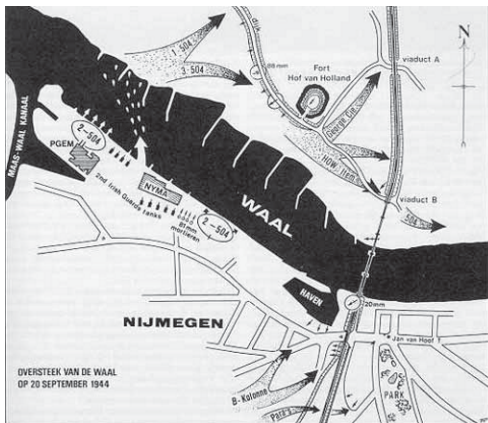

Later heeft Dhr. Bouwman het nog tot Brigade-generaal gemaakt.

Tijdens de lunch wordt ons een Amerikaanse kolonel voorgesteld, welke de militair attaché van de Amerikaanse ambassadeur blijkt te zijn. Na een gesprek tijdens de lunch, over hoe de missie in het Midden-Oosten in 'de States' wordt opgevat, en hoe men daar tegen het leger aan kijkt, is het tijd om naar de dijk, waar het monument staat, te verplaatsen.

In onze blauwe combi passen we niet helemaal in de colonne die voornamelijk uit Jeeps, Willy's en ander oude legervoertuigen bestaat, maar we komen tenminste op locatie.

Op de dijk blijkt dat een delegatie van 43 Pantserinfanteriebataljon Johan Willem Friso ook aanwezig is, een deel hiervan zal de 48 saluutschoten lossen. Een ander deel staat opgesteld op de dijk. Het laatste deel zijn de mannen die uiteindelijk het NOS journaal gaan halen door de oversteek daadwerkelijk opnieuw te maken, om vervolgens voor de camera's de dijk te bestormen.

Voor de ceremonie begint, zijn we met zijn drieën door de adjudant afgemarcheerd naar het monument, waar wij posities innemen van de erewacht. Onder de sprekers bij het monument bevinden zich de ambassadeur van de VS en de burgemeester van Nijmegen. Kinderen van de school lezen gedichten voor. Dan wor-

den de kransen gelegd, de leerlingen beginnen door 48 rode rozen bij de plaquette te leggen, verschillende bloemstukken worden gelegd en namens het Regiment Genietroepen wordt een krans gelegd door adjudant Beljaars. Het moment dat op mij het meeste indruk maakt, is wanneer Mr. Keefe zijn bloemen op de plaquette legt, een momentje voor zichzelf neemt, en zachtjes 'Bless you' mompelt terwijl hij naar de namen van zijn gevallen kameraden kijkt.

Wat op de kinderen het meeste indruk maakt, zijn ongetwijfeld de saluutschoten die de mannen van 43 Pantserinfanteriebataljon Johan Willem Friso afvuren.

Als na het spelen van de "Last Post" de vlaggen in top gaan, naderen we het einde van de ceremonie.

Na de ceremonie worden we bedankt door de organisatie, en sommige van de aanwezige veteranen, waarna we terug gaan naar de school.

In de school heb ik nog een kort gesprek met dhr. Bouwman. Verbazingwekkend is dat deze man alles nog tot in detail weet te vertellen.

Vlak voor ons vertrek vind ik dat ik Mr. Keefe nog moet bedanken voor het delen van zijn verhaal, en zoals hij het zelf verwoordt voor het "**Chasing away the bad guys, which had to be stopped**". Zodra ik hem de hand schud is het eerste wat Mr. Keefe doet, ons bedanken.

Wanneer ik hem duidelijk probeer te maken dat wij hem toch zouden moeten bedanken, is zijn reactie dat hij ons dankbaar is dat wij het werk voortzetten waar zijn generatie in de jaren 40 mee begonnen is, het *chasing away the bad guys, which had to be stopped*.

Als ik met de adjudant terug rijd naar Vught, moet ik tot de conclusie komen dat dit een indrukwekkende dag geweest is. Zo is een dag waar ik vooraf enigszins tegenop zag, mede door dat korte Engelse zinnetje, een dag geworden die ik niet snel zal vergeten.

(.)

Advertentie

